número 53

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

juliol - agost - setembre · 2011 II època 6.000 exemplars

La creació d'insfraestructures segueix amb la devastació de l'entorn natural

El model de creixement impulsat des de les institucions i des dels àmbits privats està causant i causarà greus conseqüències arreu del territori.

La destrucció de tota la costa Litoral amb l'urbanització desenfrenada, el creixement urbanístic de les ciutats, la creació de nous polígons i centres tecnològics i industrials són casos prou significatius d'aquesta tendència.

A les nostres comarques; el desdoblament de l'eix del Llobregat, la construcció de l'Eix Diagonal o el projecte del càmping de La Nou de Berguedà, són alguns exemples d'aquesta política.

Aquesta lògica constructiva respon als interessos d'ampliar la zona metropolitana i fer de les zones prepirinenques espais de massificació turística. > 4 i 7

Noves armes per als cossos policials

El passat 1 de juliol diversos comandaments policials i una vuitantena d'agents dels diversos cossos es trobaren al camp de formació bagenc de Can Padró per practicar amb armament "titllat" irònicament de no letal. Concretament provaren les *PepperBall* o bales de pebre, alguns sistemes acústics de dispersió i un robot d'última generació. > 6

Acomiadaments improcedents al "Berguedà Actual"

Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL ha acomiadat dues treballadores afiliades a la CGT de Berga. L'acomiadament ha estat improcedent, i l'empresa deu a les treballadores la quitança, les indemnitzacions per acomiadament i les diferències de sou fruit d'estar contractades en frau de llei. > 3

BERGUEDÀ

L'Ajuntament de Gironella augmenta les quotes de la Llar d'Infants

Gironella · Aprofitant les vacances, l'Ajuntament de Gironella ha augmentat les quotes de la Llar d'Infants pública un 40 % més, fent així que l'opció privada passi a ser la més econòmica > 5

XIV Marxa d'homenatge als Maquis

Berga · Del 12 al 15 d'agost unes 25 persones van participar de la Marxa d'homenatge als Maquis d'enguany. Aquesta es va fer per recordar la resistència llibertària antifranquista i revolucionaria > 9

MANRESA

Cas Tous: l'absolució d'un ric

Manresa · L'absolució de Corominas va tornar a posar de manifest la doble bara de la Justícia. El fet de ser ric, tenir gran influència social i comptar amb el suport mediàtic fa que es tingui la impunitat guanyada. Malgrat tot, podria ser que el cas es tornés a reobrir per petició de la família de la víctima > 5

ARREU

Resistència a Val di Susa

Itàlia · 20 anys fa que dura la lluita per evitar que el Tren d'Alta Velocitat (TAV) passi per aquesta vall del nord d'Itàlia.
La reactivació de les obres a la Vall ha comportat un augment de les activitats i accions de resistència. > 16

DOSSIER CENTRAL

Moviment 15-M o de la Indignació

Editorial

... I tant tranquils!

Sallentí

Sallent, agost de 2011

I què l'estiu? Seguint amb els tòpics? Que si no fa calor,que ara en fa massa…i fins i tot, algunes ja diuen que han vist córrer els primers rovellons pels prats del Berguedà. Unes fent vacances i altres, moltes, intentant trencar amb la rutina d'unes vacances massa llargues i forçades.

I el pèsol? Indignat? És clar!!!! Però ja fa molt de temps d'això,el pèsol sent ràbia i odi per la classe política i que tracten al poble com si no tinguéssim cervell, tot i que el moviment dels indignats està aglutinant a gent que fins ara semblava que vivia en un altre món, acostumades a delegar totes les decisions a la xusma aquesta.

Una classe política venuda al capital, i que ha estat endeutant als ajuntaments i a l'administració, sense cap responsabilitat. I un cop finalitzats els seus anys de poltrona, tenen impunitat total sobre els seus actes, i molts encara reben premis, accedint a alts càrrecs directius de grans empreses privades, consultories econòmiques, consells d'administracions…
No seria hora de començar a passar comptes?
Tant sols per posar alguns exemples: ens van obligar a reduir la velocitat a les carreteres per disminuir el consum de petroli i la contaminació, i ens demanen que utilitzem el transport públic amb grans campanyes publicitàries, quan al mateix temps, estan desdoblant l'eix transversal (per cert algú a dit quelcom en contra) i tenen el punt de mira en fer el mateix a l'Eix del Llobregat de Berga a Bagà, una bona invitació a fer servir el transport privat. No seria millor potenciar i millorar el transport públic en aquestes zones? Qui recorda el carrilet que baixava de les mines del berguedà? Llàstima de vies!!!

I aquesta és tant sols una petita mostra de les moltes actituds d'una classe política, que a sobre, cada quatre anys té la cara de demanar el vot. Per cert, els indignats demanaven canvis en les lleis electorals i es veu que ja ho estan fent, reformes dirigides a dificultar la intromissió de partits petits a fi de repartir el pastís en dos grans trossets. Sembla que el missatge va arribar una mica distorsionat.
Aquests mateixos s'amaguen sota les ordres d'un càncer social anomenat borsa, principal culpable del mal funcionament del món. I és clar! Com que tots nosaltres tenim participacions, juguem i especulem amb els parquets borsaris, molt amablement , els mitjans de comunicació ens informen diàriament de les pujades i baixades dels mercats. Gràcies periodistes, per col·laborar a fernos creure que els diners que es perden a la borsa els hem posat nosaltres i el poble ha d'assumir les conseqüències de les decisions d'uns covards, amb un augment de les diferències socials, recordeu la prepotència amb la que han actuat amb la gent que percep el PIRMI.

Per acabar el Pèsol, felicitar a les companyes i companys que aquest estiu han sigut mares, i donar la benvinguda als nous pesolaires.

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c/ del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c/del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c/ del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c/ Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CGT: c/Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c/ Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c/ Hospital 24-26, 08241 Manresa columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM: radiobala.radiobala@gmail.com http://radiobalamanresa.wordpress.com

ZTA BANZAI: c/ de la Mel 21, 08241 Manresa.

LA DISTRI: c/ Escodines, 11. 08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.
Tancament d'aquesta edició: 29 de maig de 2011.
En aquest número hi ha participat: Alaguaiat, Anonimus, Balísitca, Blanca Llum, Columna Clitoriana, Gati, Gerry, Hiram Gascoigne, La Fúria, L'espurna, Louise & Michelle, My Doggie, Na Pai, Paloma Martínez, Pau, Plataforma d'oposició al càmping de La Nou, RUCS, Sallentí, Solidària,Un que no camina, Unx, Vaca Lechera, Veïna, x Gaia Talls, 4 Gates.
Fe d'errades: A l'entrevista de l'anterior número realitzada a la Kristina hi havia un pàrraf que corresponia a una altra entrevista i, per tant, s'hi pot trobar alguns trossos de resposta que no tenen res a veure amb l'entrevistada.

www.berguedallibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

Pàgina 3 (abusos de poder):
_Bergueda Actual acomiada a les treballadores

Pàgina 4 (abusos de poder):
_El berguedà no necessita el desdoblament de la C-16
_Tram final de l'Eix Diagonal

Pàgina 5 (abusos de poder):
_L'Ajuntament de Gironella apuja les quotes de la Llar d'Infants
_El Cas Tous podria ser reobert

Pàgina 6 (abusos de poder):
_Els cossos policials proven noves armes a Castellbell i el Vilar

Pàgina 7 (abusos de poder):
_Mobilitzacions contra el càmping de La Nou

Pàgina 8 (abusos de poder)
_Retallades a la RMI
_La dreta rància demana un homentage a les víctimes "nacionals" a Navarcles

Pàgina 9 (notícies vàries):
_XIV Marxa Homentage Maquis
_ Nou judici contra Les Bigues
_Ràdio Bala estrena nova programació
_"Deprisa, deprisa"

Pàgina 10 (Reflexió):
_Internet aplana les nostres vides

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Moviment 15-M o de la indignació

Pàgina 15 (d'arreu):
_Armas de barrio

Pàgina 16 (d'arreu):
_La Val Susa paura non ne ha

Pàgina 17 (abusos de poder):
_ Mala IKEA

Pàgina 18 (anticarcerari):
_14-S. Solidaritat amb Tamara
_Una presó voluntària?

Pàgina 19 (anticarcerari):
_Hacinamiento y muerte a la italiana
_Breus presxs

Pàgina 20 (antipatriarcal):
_Noves ofensives anti-avortistes amb l'arribada del Papa a Madrid

Pàgina 21 (autogestiona't):
_Alletament matern, autogestió en pròpia pell

Pàgina 22 (humor i poesia)

Pàgina 23 (ressenyes i receptes)

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Black Bloc

Berguedà Actual acomiada i no paga el que deu a les treballadores

Louise & Michelle
Berga i Gironella, agost de 2011

Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL, empresa gestionada per Jordi Simon Perayre, ha acomiadat dues treballadores afiliades a la CGT de Berga. L'acomiadament d'aquestes dues treballadores del Berguedà Actual és improcedent: d'una banda perquè el periòdic segueix sortint i per tant no hi ha hagut un tancament de l'empresa i, d'altra banda, perquè la difícil situació econòmica que travessa l'empresa és fruit d'una mala gestió de la gerència (Jordi Simon). Sabem que Jordi Simon pretén seguir amb el projecte del Berguedà Actual, des d'una altra empresa i sense saldar els deutes que té pendents, en aquest cas amb les nostres companyes. Els deutes que han forçat el sindicat a denunciar l'empresa davant la justícia i obrir conflicte són: la quitança, les indemnitzacions per acomiadades i diferències de sou fruit d'estar contractades en frau de llei (aplicant un conveni i una categoria no corresponent a l'activitat econòmica de l'empresa i, fins i tot, incomplint el conveni que aplicava incorrectament).

L'empresa deu la quitança, les indemnitzacions i les diferències de sou

El sindicat ha provat d'arribar a un acord mínimament acceptable amb l'empresari però, malauradament, a dia d'avui no s'ha obtingut cap resposta satisfactòria. Les treballadores no reclamen res que no sigui seu i per aquest motiu han dut el seu cas no només a la justícia en forma de demanda, sinó que també als mitjans de comunicació locals i al carrer per tal d'informar a la població de la situació crítica en la que es troba Berguedà Actual i el deute que té aquest mitjà de comunicació comarcal amb elles. Les dues companyes, exigeixen que se'ls hi pagui el què per dret és seu i afirmen que no pararan de mobilitzar-se fins que l'empresari, Jordi Simon, "doni la cara i pagui". També, volen agraïr el suport que han rebut tant per part del sindicat, com de diferents persones que s'han acostat a elles per infondre ànims i forces. "Volem destacar, el suport que vam obtenir en la concentració convocada per la CGT a la plaça Viladomat de Berga, en la qual van assistir 25 persones amb l'objectiu de visibilitzar el conflicte."

Les treballadores Lídia Cara i Esther Anglès, han volgut explicar de primera mà la seva experiència:
La Lídia explica que "Quan vaig començar a treballar per l'empresa Iniciatives Berguedanes de Comunicació S.L., el Berguedà Actual era un projecte nou i esperançador per la comarca, oferia informació d'actualitat de la comarca del Berguedà treballada per gent de la pròpia comarca. Era un producte a l'abast de tothom i en el que qualsevol berguedà i berguedana podien expressar les seves inquietuds. Jo em vaig afegir en l'edició nº 4 i des d'aquell dia vaig esforçar-me perquè aquell setmanari (llavors s'editava setmanalment) sortís endavant, sense importar-me molt les hores, ni si el sou era suficient, jo creia en el producte i veia que a la gent li començava a caure en gràcia, motius suficients per esforçar-me més. El gerent durant un temps va voler explotar la televisió i de cop i volta em vaig veure immersa entre dos mons, el del Berguedà Actual i el de Canal Català Berga, per el qual redactava i posava veu a les notícies, realitzava diferents reportatges i on també formava equip amb d'altres companys i companyes per realitzar un programa de debat en directe cada setmana. La història de la tele no va funcionar per diversos motius, jo en part em vaig sentir alleujada ja que al Berguedà Actual, cada cop hi treballàvem menys gent però el volum de la feina era el mateix. Vaig passar de desenvolupar temes i encarregar-me de la secció de societat, a encarregar-me també de les seccions d'esports, entrevistes, oci i alguns temes de cultura. Fins que en el darrer mig any ho portava absolutament tot excepte participació i algun tema de política en particular que li interessava al gerent. Quan l'empresa després de reduïr despeses amb personal i gràcies a l'ampliació de capital i les subvencions de les administracions públiques va tenir guanys, les treballadores vam demanar que ens pugessin el sou, almenys per poder arribar a ser mileuristes, i el gerent ens ho va negar. Aleshores si no vaig abandonar, va ser per les meves companyes i companys, el seu recolzament i la seva ajuda va ser puntal per continuar endavant. Si una cosa tenia aquesta empresa que d'altres podrien envejar era que la gent que hi treballàvem ens ajudàvem uns altres i ens respectàvem sempre, érem com una família alternativa."

L'Esther Anglès també ha comentat els seus inicis com a comptable de l'empresa i com s'ha sentit amb tota la situació: "Vaig començar a treballar al Berguedà Actual farà tres anys i mig, i encara recordo el meu primer dia. Vaig veure que la gent que confeccionava aquest diari s'hi deixava la pell perquè arribés setmanalment a tota la comarca. Ràpidament, em vaig ubicar al meu lloc de treball, amb tots els meus companys, i aviat vaig començar a sentir que, més que el producte d'una empresa, era la feina recompensada de molts dels nostres esforços, que feien possible que cada divendres tothom tingués l'actualitat de la nostra comarca a les mans. Però no ens equivoquem, aquest va ser el nostre error. No deixa de ser una empresa, dirigida per un gerent i que si mai t'ha d'acomiadar no tindrà cap mena de dubte, ni li sabrà greu de fer-ho, per molt que tu hagis cregut en el projecte i per molt que hagis lluitat treballant.

"El problema no eren els i les treballadores, sinó una gerència mal portada"

Fins aquí us he mostrat tots els meus sentiments dipositats en una feina, en la qual creia i per la qual molts hem lluitat. La llàstima és que, de tota aquesta gent entusiasmada en la construcció del Berguedà Actual, ja no hi quedi ningú treballant, només el gerent. Espero i desitjo que algun dia s'adoni que el problema no eren els treballadors, sinó una gerència mal portada que ara li està suposant una càrrega, de la qual ningú de nosaltres no en té cap culpa. El dia que el senyor gerent del Berguedà Actual, en Jordi Simon, ens va acomiadar a mi i a la meva companya de tot aquest temps, la Lídia Cara (ja érem les últimes d'una llarga llista de treballadors acomiadats), en un moment vam passar de la il·lusió a l'engany. A la despietat de l'empresari que només tenia un únic propòsit: no pagar-nos la quitança.

Això, però, ja ens ho hauríem d'haver imaginat molt temps abans, veient com ens tractava i com tractava a tothom que posava els peus a la redacció.
Ens venia fum d'un gran projecte i no ens parlava de la mala gestió que hi havia. El que sí que aconseguia era que la gent es comprometés amb el projecte, amb molt de treball, moltes hores i fent qualsevol feina per tirar l'empresa endavant. Com podeu veure, en sabia molt de parlar sobre el seu Berguedà Actual. Hauria valgut més que no hagués parlat tant i ens hagués ajudat o treballat. Si s'hagués portat una gerència digna d'aquesta empresa, segurament, ara, la despesa no existiria o seria mínima.

Amb la Lídia Cara, vam decidir mirar com estava la nostra situació laboral, ja que no vèiem clar que ens volgués fer signar tant de sobte. Ràpidament vam recórrer al nostre sindicat, la CGT, per fer algunes consultes. Ara donem les gràcies d'haver fet aquest pas. Que indigne et sents quan veus

que l'empresari a qui has donat tant, t'enganya d'aquesta manera! El nostre representant de la CGT i el nostre advocat ens van advertir que els nostres contractes no pertanyien al conveni de periodisme, sinó que estàvem afiliades al conveni d'oficines i despatxos i que, a més, fins i tot estant en aquest, tampoc no ens havia pagat el que ens corresponia.

Després de sentir-nos infravalorades laboralment, ens arriba per correu un burofax on es confirma que estem acomiadades definitivament i que ens donarà 1/5 part del que ens correspon de quitança. Va ser una situació perfecta per sentir-nos encara més enfonsades. Com és possible? El nostre gerent? La persona amb qui tant hem confiat i a qui tant hem ajudat? Com ens ha fet això i no ens n'ha dit res? Per què ens ha enganyat? Ens passaven moltes preguntes pel cap. Bé, ens havia fet el que havia anat fent a altres companys. No érem res més que una simple comptable i una redactora sense cap mena de dret a res. El nostre representant de la CGT es va posar en contacte amb en Jordi Simon per intentar negociar el que per llei ens pertocava. Però el gerent tenia molt clar que no volia pagar el que ens corresponia, punt final. Des de llavors ha estat una lluita, i ho hem hagut de fer públic a tots els mitjans de comunicació per intentar rebre una mica de suport de la gent que es troba com nosaltres. També hem portat a terme una concentració informativa, que es va fer el dissabte 23 de juliol a la plaça Viladomat de Berga. Donem les gràcies als nostres companys del sindicat CGT per la seva assistència i donar-nos suport en aquesta lluita.

El gerent del Berguedà Actual sempre ha estat informat que això es faria públic. No entenem la seva indignació pel fet que la gent conegui la nostra situació. Si ho hagués fet tal com s'hauria d'haver fet, tot això no hauria passat. Però, ell continua fent-se l'ofès. Fins i tot l'últim dia que el vam veure, a la conciliació a la qual estàvem citades a Barcelona, va remarcar més el tema personal de l'ofensa pública -explicant moltes mentides que el varen posar en evidència davant nostre i de l'advocat- que no pas el que ens devia, tema pel qual érem tots allà. Clarament no estava disposat a arribar a cap acord.

Finalment la justícia posarà les coses al seu lloc, ja que només demanem el que és nostre i ens correspon, res més. Ja ha estat prou humiliant per a nosaltres haver de passar per tot això, quan només volem la nostra quitança, el nostre dret com a treballadores.

La meva conclusió personal de tot el que us he explicat, és que el temps posa les coses al seu lloc, i espero que, després de tota la humiliació que aquest senyor ens ha fet passar a moltes treballadores, almenys tingui una mica de dignitat i pagui els seus deutes, ja que té l'obligació de fer-ho."

El Berguedà no necessita el desdoblament de la C-16

x Paloma Martínez
Berga, agost de 2011

Ja fa setmanes que se senten, des dels mitjans de comunicació locals i comarcals, diversos grups empresarials lamentant-se de la decisió de la Generalitat de posposar el desdoblament de la C-16, per manca de pressupost. Llegint el *Berguedà Actual*, vaig trobar-me la carta d'un lector, l'Antoni Biarnés, titulada *Pel desdoblament*[1] , que recollia les raons de l'empresariat. El Sr. Biarnés considera que no desdoblar la C-16 és una "notícia preocupant" perquè impedirà consolidar eixos de comunicacions amb Europa, dinamitzant l'economia a través de l'expansió dels mercats a l'abast, l'oci i el turisme. També ens parla de "prosperitat i benestar" mitjançant l'augment de beneficis empresarials, així com una suposada recuperació salarial i de les arques públiques d'una comarca, segons ens diu, que roman en una situació perifèrica dins l'economia mundial. En definitiva, l'argumentació s'enmarca dins l'aposta pel model econòmic, polític i social del creixement; concepte econòmic basat en la producció i el consum constants, és a dir, les dues cares de la mateixa moneda que sempre queda a les butxaques del gran empresariat; un model neoliberal només defensable per aquells lobbies polítics i econòmics que hi tenen interès en mantenir-ho i així assegurar el seu status quo.

L'Antoni Biarnés forma part d'aquest lobby. Membre de l'ACEB (Associació Comarcal d'Empresaris del Berguedà), tot i signar la carta com a simple politòleg, també és el director de l'Institut Àgora, consultoria d'organitzacions públiques per a optimitzar (és a dir, maximitzar) l'eficàcia d'aquestes (és a dir, els beneficis nets de les seves èlits). També forma part del patronat de la Fundació Catalunya Oberta (FCO), entitat privada que es reclama ideològicament neoliberal i que aglutina a les seves files figures clau del govern Pujol, és a dir, de la dreta liberal i conservadora catalana. L'impulsor de la FCO és Lluís Prenafeta, secretari general de la Presidència de la Generalitat de 1980 a 1990, actual empresari d'alt nivell i implicat en diverses trames de corrupció i estafa més rellevants dels últims 30 anys[2]. També formen part de la FCO altres joies de la dreta liberal i burgesia catalanes com Marc Prenafeta (fill de Lluís Prenafeta), Roger Albinyana, Joan Oliver i Fontanet, Josep Puigbó, Vicenç Villatoro i Xavier Sala i Martín. Així doncs, no és gens extrany que el senyor Biarnés no es preocupi per la manca de pressupost de la Generalitat per finançar la sanitat o l'ensenyament públics, és a dir, la gravetat de les famoses *Retallades* del govern Mas, no; ell posa el crit al cel per la no construcció d'una nova carretera, ell glorifica el *creixement.*

Però el *creixement* està evidenciant la seva inviabilitat en un món limitat degut a la gran quantitat de recursos naturals que fagocita, la seva gestió centralista i necessària burocratització i verticalitat tant política com empresarial; i, en conseqüència, l'acumulació de guanys en una èlit minoritària. Ja fa temps que molts sectors socials i polítics treballen per un model alternatiu, tendint cap la gestió descentralitzada, més local, més horitzontal i participativa. De fet, des de l'arribada d'aquell model econòmic, amb la industrialització de les nostres comarques, començant per les colònies tèxtils i mineres i arribant als polígons industrials i el turisme, els resultats sempre han estat els mateixos: una economia local depenent dels ritmes i oportunitats dels grans negocis acordats a la capital, que sota la promesa de progrés, feina i benestar a les comarques, només han reportat beneficis a uns pocs i especialment a grans empreses, mentre la resta ens movem entre feines precàries, atur i adaptar els negocis com millor podem. A més, cada nou projecte ha implicat destrucció, privatització i elitització del territori, treient-ne profit del mateix aquells que el poden pagar i quedant excloses, la resta, dels recursos que tradicionalment ens ofereix el nostre entorn.

Així doncs, no crec que el model capitalista, del *creixement*, sigui, una vegada més, la línia ideològica adient per assolir un Berguedà pròsper per totes i tots. Els 4 carrils només permetran, com bé diu l'Antoni Biarnés, l'expansió dels mercats, és a dir, l'oportunitat de fer calers de les grans empreses; que persones i mercaderies circulin més ràpid entre els grans nuclis econòmics i poblacionals, industrials i d'oci, esclafant els negocis més petits i locals. La riquesa circularà més ràpid, però no s'aturarà a la comarca. Desdoblar la C-16 enforteix un model que sempre ha mantingut el Berguedà en la perifèria esclava de les capitals (Barcelona i altres) i de les grans fortunes; enforteix el model bressol de l'actual *crisi* i això no és quelcom que calgui a la comarca.

El Berguedà necessita mantenir la seva riquesa mediambiental, redefinir les seves necessitats locals i que la gestió, beneficis i solució a les mateixes quedi en mans d'aquelles i aquells que hi viuen. El Berguedà necessita prendre consciència de la importància dels seus recursos, que són molts, per fer-ne un ús adequat pel benestar a llarg plaç; redefinir projectes i perspectives pròpies, de i pels seus habitants, i no deixar-se endur per quimeres manipuladores i interessades.

1 Berguedà Actual nª 160, pàg. 22 (17.06.2011).

2 Per saber-ne més: http://lagrancorrupcion.blogspot.com/2010/06/6-caso-pretoria-lluis-prenafeta.html

Tram final de l'Eix Diagonal

El tram de la C-37 de l'Eix Diagonal, que connectarà Vilanova i la Geltrú amb l'Eix Transversal, està en plena construcció. La seva devastació es pot contemplar en els entorns naturals de la Riera de Rajadell o part de la zona del Suanya. La foto que us presentem està agafada des del Collbaix.

Tot i que hi ha un programa de reforestació de la zona, l'ecosistema i la biodiversitat s'han destruït amb pèrdues irreparables en pro a la potenciació del transport rodat de mercaderies i a la promoció de l'ús del transport privat.

Podeu consultar més imatges de l'ecocidi a la pàgina web del grup ecologista manresà Meandre :
www.meandremanresa.com/imatges/stories/pdf/noticies/nota.pdf

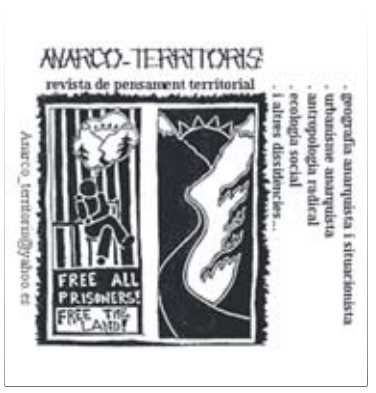

L'Ajuntament de Gironella aprofita les vacances per apujar les quotes de la Llar d'Infants

Pau

Gironella, juliol de 2011

L'Ajuntament de Gironella, aprofitant les vacances de final de juliol i la poca afluència d'alumnes, mares i pares, amb la conseqüent capacitat organitzativa, ha decidit apujar les quotes de la llar d'infants per al curs que ve sense previ avís.

Les mares i pares s'han assabentat mitjançant alguna educadora que amb alguns comentaris enginyosos els han fet saber la intenció de l'ens públic.

Un cop notificada la notícia un grup de mares ha intentat organitzar-se per trobar-se, parlar-ne i queixar-se. Cosa gens fàcil, tenint en compte la situació de desorganització que viuen les famílies a la llar d'infants per manca d'AMPA i per les dates en que estem.

Un petit grup de mares van anar a parlar amb la regidora de torn on els va explicar quines serien les pujades de preus, cosa de la qual no s'amaguen, però que si manipulen amb alegria. Fan creure que la quota pujarà un 7%, un percentatge força superior a l'augment de l'IPC, però en realitat faran pagar fins i tot per anar a pixar. Ara, et cobraran 9€ pel servei d'acollida de 8h a 9h i 15€ pel servei de tarda de 17h a 19h. Si l'infant no va a la guarderia i se li reserva la plaça, s'hauran d'abonar 30€ mensuals. Per si de cas es gasta l'espai que no es fa servir. En resum, i si fas les comptes ben fetes, et surt que si portes la teva filla a la llar d'infants durant tot el dia, et surt un 40% més car que el curs anterior. I això és fent els números així per sobre, sense fer bé els càlculs; cosa que prefereixo, ja que no vull tenir més cobriments de cor per aquest tema.

Un 40% més car que el curs anterior

Ja tenim l'educació pública equiparada en preus a la privada, ja que les dues llars d'infants privades que hi ha al municipi costen, ara per ara, menys que la pública.

A tot això es suma la desgràcia que l'educació infantil és deficitària. Però que esperaven? És una inversió pel poble i no es volen destinar tants esforços. Es prefereix augmentar el sou de l'alcalde fins als 2700€ bruts mensuals. És clar quines prioritats tenen per al seu poble.

A més de tot això, van arribant informacions que diuen molt del tarannà que té l'equip de govern i el "subidon" que porten al guanyar per majoria absoluta. Han arribat veus, això si, distorsionades (volent o sense voler), sobre que un/a regidor de l'ajuntament, un cop assabentades les famílies, ha anat a comentar a les educadores de la llar d'infants que a veure si van més en compte amb el que van dient als usuaris de la llar, que tenen molts currículums a l'ajuntament per cobrir les seves places. Això, a casa meva, se'n diuen amenaces. I tampoc no és que la feina estigui tan ben pagada ni reconeguda com per haver de suportar a certs energúmens dient-te segons quines coses. Tot i això, un grupet de mares i pares han procurat organitzar-se i s'ha fet una convocatòria per anar al ple a mostrar el nostre rebuig d'una de les poques maneres en que es pot fer sense trencar la convivència amb el poble. Mostrar uns cartells on expliquen la disconformitat del que estan fent. No es pot fer gaire cosa més, ja que és tot un calvari de paperassa poder participar del ple i procurar parar les decisions preses. Ja que com molts sabem, no podran aconseguir gaire cosa amb un govern de majoria i amb una oposició tan poc crítica com la que hi ha.

Esmentada l'oposició, s'ha de comentar que el paper jugat al ple on es van aprovar l'augment de les quotes va deixar molt a desitjar. No es va fer oposició. Ni demagògia. Simplement es van dedicar a discutir sobre aspectes intranscendents que ni ells mateixos entenien de què estaven parlant. Va ser una llàstima com no van aprofitar la situació com per arreplegar vots pel futur. Això també diu molt de com són. La mateixa merda! Ja que també cobren pel que fan i pillen de les indemnitzacions per haver treballat pel seu poble. Que per cert no té gaire ni per menjar.

Però la indignació no acaba aquí. Només cal sumar-hi la propaganda electoral que va fer CIU al municipi, on una de les seves promeses electorals, entre un gran nombre d'elles, era que no farien pagar a la ciutadania la crisi. Llavors ens hem de plantejar varies coses. Una seria si consideren ciutadania a les persones que viuen al poble, hi procreen i s'hi volen quedar o a aquelles persones que els hi aporten grans dividends a les seves butxaques. L'altre cosa seria si es creuen que la ciutadania és tonta del cul, fent promeses que saben que no acompliran i esperant que no tingui prou memòria per a que els tornin a votar a les següents eleccions.

Jo, per si de cas, no tornaré a portar a la meva criatura a una llar d'infants on els seus amos, l'ajuntament, especulen amb les nostres vides i menteixen impunement. No vull ser-ne còmplice.
I a les mares i pares que es mobilitzen per endarrerir o parar aquesta imposició, sort, força, organització i alegria.

El Cas Tous podria tornar a ser reobert

L'espurna

Manresa, juliol de 2011

Després de l'indignant veredicte absolutori per l'assassinat de S.G. a mans de Lluís Corominas, aquest mes de juliol tan l'acusació particular com la fiscalia han demanat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que reobri el cas. L'acusació particular ha presentat un recurs al TSJC demanant la repetició del judici amb un altre jurat o que, si més no, el TSJC pugui condemnar directament al gendre dels Tous tot valorant de nou les proves. L'acusació particular al·lega la "motivació arbitrària i irracional" del jurat popular, l'ocultació de proves per part de la magistrada que va presidir el judici de l'Audiència al no permetre que el jurat popular accedís a les declaracions de l'únic testimoni de l'assassinat o el fet de no valorar correctament les proves forenses sobre la "por insuperable". La fiscalia, per la seva banda, també ha demanat la reobertura del cas, però ha rebaixat la pena a cinc anys de presó. El TSJC encara s'ha de pronunciar davant les peticions.

Quan allò material val més que la pròpia vida

La sentència absolutòria de Lluis Corominas va indignar a gran part de la població. Després de les reiterades contradiccions i mentides de l'acusat; després de no valorar els informes psicològics i forenses sobre l'estat conscient de l'acusat; després de la sostinguda i pesada campanya mediàtica de suport a Corominas; després de mantenir judicis morals sobre la legítima defensa; arribem a la conclusió que és més important protegir un bé, quelcom material, que la vida d'una persona. El més problemàtic del cas és la jurisdisprudència que podria crear aquesta sentència.

L'article 20 del Codi Penal estipula que per donar-se la legítima defensa ha d'haver-hi una agressió il·legítima (per exemple, l'entrada sense permís a les dependències privades), els mitjans han de ser raonablement proporcionals (no es pot causar més dany del que t'han infringit) i que l'agressió no sigui provocada. Cap d'aquestes condicions es donen en el moment de l'assassinat del cas Tous, tot i així el jurat popular es va deixar prendre per les declaracions de Corominas i el suposat estat de "por insuperable" (malgrat els reiterats informes que avalaven la plena consciència dels seus actes i la ràpida actuació del gendre dels Tous). Aquest cas, doncs, obra la porta a aplicar aquestes mateixes interpretacions a casos similars, on l'argument de la "por", entre altres condicionants, pugui ser la quartada per cometre el pitjor dels crims.

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Els cossos policials proven noves armes a Castellbell i el Vilar

Alagüait
Manresa, agost de 2011

La trobada el passat divendres 1 de juliol de diversos comandaments policials al camp de formació bagenc de Can Padró no deixa lloc a dubtes: la injusta pau social a la què ens volen sotmetre es realitzarà mitjançant la guerra.

Amb l'excusa d'explorar alternatives viables a les tan criticades bales de goma utilitzades per les brigades especials dels anti-disturbis, una vuitantena d'agents policials practicaren amb tot un seguit d'armament "titllat" irònicament com a no letal, elaborat i/o distribuït per l'empresa de Montcada i Reixach "Techno Robot". En aquesta ocasió, i a més de realitzar un curs de protecció d'autoritats (en mires al què va passar possiblement amb "els indignats" davant el Parlament) i exercicis de conducció policial, provaren concretament les PepperBall, alguns sistemes acústics de dispersió i el Riotbot. En un futur no molt llunyà, aquestes noves armes, es podrien unir a les ja en escena; les llançadores GL06-LL.

Pepperball: cecs i asfixiats

Les Pepperball o bales de pebre tenen una mida similar a les boles utilitzades pel PaintBall. Es llancen amb carrabines (com la TAC-700). Els efectes que produeix aquesta munició, de més de mitja hora de durada, són de dura irritació ocular i d'insuficiència respiratòria severa i en algunes ocasions pot produir forts marejos i desorientació. Ideals per a la seva utilització en espais interiors, es diferencien dels gasos lacrimògens en el fet de què no contaminen tota l'àrea completa. A més a més l'impacta pot provocar morats.
Amb més de 16.500 carrabines en circulació, les Pepperball han estat subministrades a destacaments policials, empreses de seguretat privada, militars i carcellers d'arreu del món. És tristament coneguda la seva utilització indiscriminada per la policia fronterera dels EUA contra les nòmades provinents de Mèxic.
L'ús d'aquestes armes, possiblement no només es cenyiria a la dispersió de manifestacions, sinó que per les seves característiques es podria implementar per a moltes altres tasques repressives dels cossos policials.

Sistemes acústics de dispersió: sords i desorientats

La punta de llança dels sistemes acústics de dispersió és el LRAD (Dispositiu Acústic Remot de Llarg Abast). Desenvolupat per "American Technology Corporation" a encàrrec del Pentàgon, sorgí amb la idea original d'enfortir la comunicació entre grans navilis. Actualment la seva aplicació s'ha estès, de manera que s'està utilitzant com a sistema acústic per a la dispersió de manifestacions i revoltes o la protecció de propietats privades. El sistema LRAD pot arribar a emetre sons (similars als de un xiulet) de més de 150 decibels i té un abast aproximat d'uns 1250 metres.

Tot i que ha estat titllada com a una arma no letal pels seus creadors, diverses organitzacions com el "National Institute on Deafness an Other Communication Disorders" ho han desmentit, afirmant que qualsevol volum per sobre els 90 decibels pot provocar danys permanents a la oída o pèrdua temporal de la vista. La seva utilitat ha estat també posada en dubte per la seva afectació indiscriminada. Malgrat tot, i com a possible contramesura, uns taps bons per a les orelles serien suficients per a contrarestar parcialment el seu efecte.

Els sistemes direccionals acústics preventius, d'advertència i dissuasius han estat sobradament utilitzats durant la segona invasió d'Irak i en la guerra dels estats occidentals contra els "pirates de Somàlia". A més a més formen part de l'armament de les policies de Nova York i Tblisi i s'han fet servir per fer front a les expropiacions de la població després del pas de l' huracà Katrina a Nova Orlean's i el terratrèmol de Xile.

Riotbot: la robòtica com a element de repressió

Desenvolupat per l'empresa Techno Robot amb seu a Montcada i Reixach, sorgeix amb l'objectiu de "crear sistemes i equips de seguretat que facilitin les intervencions militars i policials que evitin els riscos innecessaris que pateixen els cossos i forces de seguretat". "Es tractaria de relegar a les màquines les tasques que més perill comporten", afirma Jaume Alvàrez, president de l'empresa.

Amb una velocitat superior als 20 km/h i un pes inferior als 20 kg, el Riotbot disposa d'un sistema de control remot que li permet operar a 1500 metres de distància. Es controla mitjançant un únic comandament similar al de la Play Station 3 i compta amb una càmera d'alta definició. Equipat amb una carrabina de PepperBall TAC-700 que permetria una cadència de tir de 700 boles per minut, s'està investigant ja la possibilitat de què en un futur s'hi pugui adossar armament letal i càmeres de video-vigilància de 360º.

Alguns dels escenaris que s'han estudiat per a la intervenció del Riotbot han estat els motins a les presons, els disturbis, operacions d'equips SWAT, les batudes policials, la defensa i prevenció sobre perímetres, la neutralització de sospitosos, el reforç a unitats rodejades, inspecció i assegurament d'interiors, protecció de personalitats VIP o una cada cop menys hipotètica guerra urbana.

Can Padró, el banc de proves

El complex de Can Padró, situat a la població bagenca de Castellbell i el Vilar, és considerat un dels majors camps d'entrenament del Sud d'Europa. La propietat de l'equipament és de l'empresa de Parets del Vallès "Global Formación Plus".
Can Padró compta amb una superfície de més de 700.000 metres quadrats i es dedica a la formació d'alt rendiment en la lluita contra el foc, la seguretat en la conducció, la seguretat privada i marítima i l'atenció d'emergències.

La secció de formació en seguretat privada compta amb una amplia armería, una galería de tir i permet reproduir situacions reals d'atemptats, segrestos, persecucions de vehicles,... També disposa de formació pràctica homologada pel Ministeri de l'Interior que es complementa amb classes teòriques de psicologia, educació física i defensa personal.

Noves armes per fer front a la contestació social

La possible incorporació de noves armes "no letals" dins les forces i cossos policials de l'estat respon a un interès de complementar el ventall d'armes possibles a utilitzar durant les seves operacions. En cap cas es pretén substituir l'ús de l'armament més nociu.
A més a més, la no letalitat de moltes d'elles ha estat posada en dubte per diverses organitzacions. L'exemple més tangible podrien ser les pistoles elèctriques TASER, culpables de variades morts per parades cardiorespiratòries.

Un cop en circulació les armes no letals solen usar-se indiscriminadament, en qualsevol petit conflicte que sorgeix. De fet, la seva extensió no respon a un interès i preocupació per defensar la vida, sinó a un element estratègic de guerra.
Els escenaris hipotètics per als quals han estat elaborades aquestes armes deixen clara la premissa de la qual parteixen: hi haurà un increment de la contestació social. Per a fer-hi front, és necessària una tendència a la militarització de la policia i l'assumpció per part de l'exèrcit de més tasques policials.

Mentre el debat sobre l'ús de la violència dintre les lluites socials és un "continuum", els cossos policials al servei de l'estat i el capital no dubten en armar-se cada cop amb més equipaments d'última generació.

Mobilització contra el càmping de La Nou

Plataforma d'oposició al càmping
de La Nou

Berga, agost de 2011

Imaginem un poblet de 150 habitants en el qual es construeix un càmping amb una capacitat que arriba a duplicar la seva població. Tot talant hectàrees de boscos de roures, alzines i pins i amenaçant la fauna del territori, fins i tot alguna espècie en perill d'extinció. Això és el que està a punt de passar a La Nou de Berguedà, que és un poble de muntanya petit i tranquil en el qual es vol construir un macro-càmping amb un parc d'aventures. Actualment, l'Ajuntament està elaborant el POUM (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal), i ha aprofitat per a colar aquesta iniciativa en el projecte de Pla d'Ordenació Urbanística.

Segons consta en el POUM, la superfície del càmping seria d'unes 4 hectàrees, encara que la voluntat dels promotors, Promocions Mont-Benet, S.L., és que sigui molt més extensa. En aquest sentit, mitjançant instància presentada a l'Ajuntament l'11 de desembre del 2008, es va demanar que la superfície arribés fins a les 16 hectàrees.

De moment, al POUM "només" queden afectades 4 hectàrees, però és sabut que, un cop és permesa una instal·lació d'aquest tipus, sempre romandrà la porta oberta per tal de fer possible la seva ampliació. En aquest sentit, un trist exemple és el del càmping de Berga, "Berga Resort", que el passat mes de juliol va aconseguir l'aprovació de la seva ampliació per part de la comissió d'urbanisme de la Catalunya Central.

Sembla ser que, un cop esgotada la mina d'or de l'economia del totxo, ara ens volen vendre les meravelles del turisme de masses. En una economia que pateix una forta crisi estructural, la promesa de la creació de nous llocs de treball és el caramel que ens ha de fer callar la boca. I aquest és l'argument que esgrimeix l'Ajuntament de La Nou: el càmping crearà 2 o 3 llocs de treball durant tot l'any i uns 10 més durant l'estiu. Ja hi som: enfront d'aquest argument ja no queda res a dir? Des de la Plataforma contra el càmping de La Nou creiem que hi ha molt a dir...

El Trencalòs en perill

El trencalòs és una de les espècies animals més amenaçades arreu d'Europa. A Europa, Espanya, i també a Catalunya, està catalogat com a espècie en perill d'extinció. El fet de què una espècie es trobi en perill d'extinció vol dir que és poc probable que sobrevisqui, no ja a la llarga, sinó a curt termini.

Aquest voltor, el més gran i impressionant del nostre territori, desenvolupa una tasca importantíssima als ecosistemes de muntanya, ja que, com a carronyaire que és, neteja boscos i prats de les despulles dels animals salvatges, però també del bestiar que pastura lliurement pel territori.

El trencalòs és molt sensible envers les alteracions del seu hàbitat. Les concentracions humanes, els sorolls, les activitats esportives que no respecten la tranquil·litat de l'entorn, el turisme de masses... poden provocar problemes a aquesta espècie: en concret, posen en perill la seva reproducció.

La Directiva 2009/147/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 30 de novembre, relativa a la conservació de les aus silvestres, estableix que el trencalòs serà objecte de mesures de conservació especials pel que fa a l'hàbitat, amb la finalitat d'assegurar-ne la supervivència i la reproducció en l'àrea de distribució (art. 4.1). Tota la superfície del municipi de La Nou de Berguedà queda inclosa dins la zona de recuperació del trencalòs, segons la legislació catalana. És evident que un càmping i un parc d'aventures trasbalsaran greument l'hàbitat d'aquest voltor, potser de forma irreparable.

Danys mediambientals

L'aprovació del projecte del càmping suposaria la presència de centenars de persones i dotzenes de cotxes a tocar de l'E.I.N. (Espai d'Interès Natural) de la Serra del Catllaràs.

La Serra del Catllaràs, que compta amb una superfície de més de 5.600 hectàrees, és poc coneguda, però té una gran biodiversitat. La flora és molt variada: en destaquem algunes fagedes, que són difícils de trobar al Berguedà. També abunden rouredes i pinedes, i boscos de ribera prop dels cursos d'aigua. Pel que fa a la fauna, hi viuen cérvols, guineus, martes, fagines, gats de muntanya, esquirols, galls fers, puputs, oriols i moltes altres espècies, com el trencalòs, abans esmentat.

El Catllaràs és travessat per nombrosos senders, tant de Gran Recorregut (GR) com de Petit Recorregut. En concret, el GR 241 passa a tocar de la zona afectada pel càmping, i diem "a tocar" per tal de curar-nos en salut, ja que degut a la imprecisió dels plànols que consten al POUM no podem apreciar si el GR queda afectat de ple.

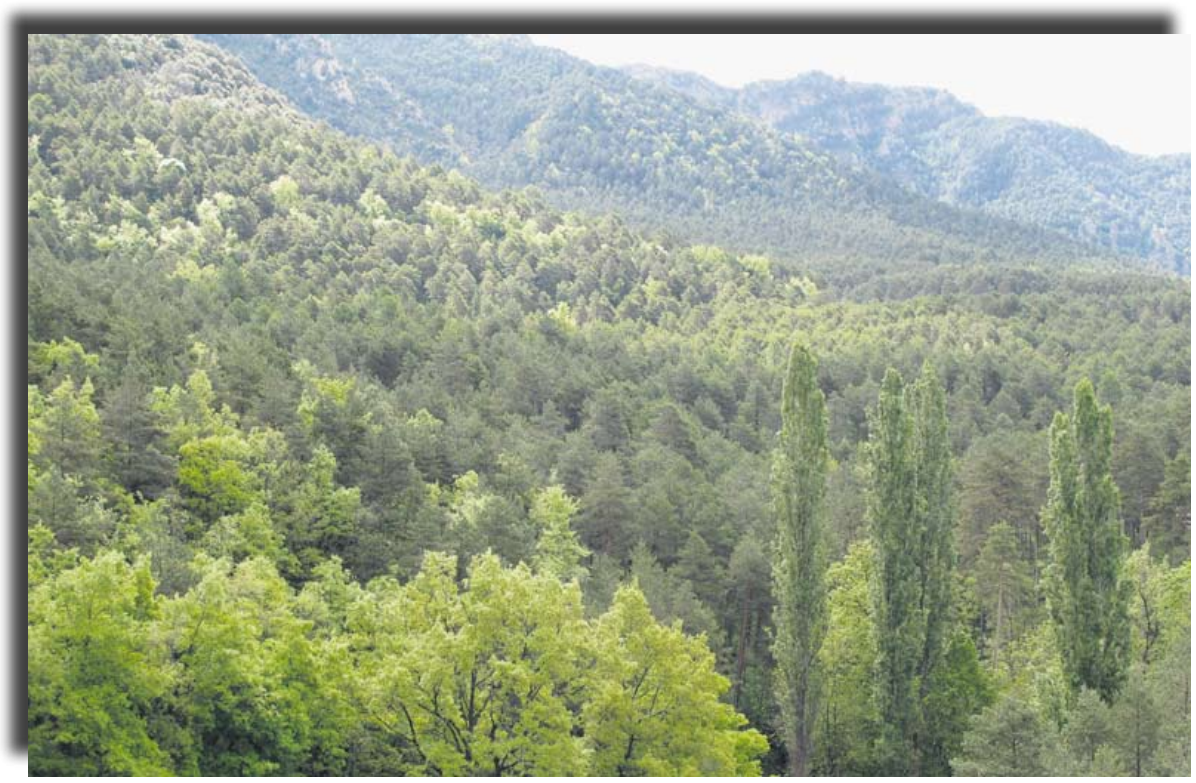

La Nou, un poble de muntanya que perdria la seva identitat

La implantació d'un macro-càmping i d'un parc d'aventures suposaria un canvi dràstic en la vida del poble, que compta amb uns 150 habitants. Segons el POUM, està previst que el càmping estigui situat a tocar del poble, i que tingui una capacitat que, pel que es pot observar a la documentació urbanística, farà que els campistes puguin duplicar la població municipal. És indubtable que això alterarà la vida dels habitants.

En un altre ordre de coses, La Nou és un poble que es caracteritza per la seva tranquil·litat, i és precisament aquesta tranquil·litat la que atreu els clients dels establiments de serveis amb els que compta (bars, fondes...) i amb els que comptarà: un refugi de muntanya alternatiu i una hostatgeria, ambdós en tràmits d'obtenció de la llicència d'activitat. Què passarà amb els turistes i excursionistes que vénen atrets per un paisatge no massa alterat per la mà humana?

Reprenent les consideracions de l'Ajuntament, el càmping pot crear llocs de treball però... i els que es poden eliminar per la presència d'unes instal·lacions de tanta magnitud, sorolloses i que generen un gran tràfic de gent i vehicles?

La xarxa viària no és l'adient

La carretera que porta a La Nou no està gens preparada per a un gran càmping. Ni tan sols és vàlida per als veïns del poble. No té un carril d'incorporació des de la via E-9/C-16 (la carretera que porta a la Cerdanya i Andorra pel Túnel del Cadí), la qual cosa fa que l'entrada i la sortida cap a La Nou siguin perilloses. Per altra banda, la BV-4022, que porta a La Nou des de la E-9, no té capacitat per a absorbir el nivell de tràfic que implica un càmping. En alguns indrets, amb prou penes hi passen dos cotxes; què passarà amb les caravanes i autocaravanes?. Així mateix, l'única via d'accés al càmping és la carretera de La Nou a Vilada. La qual passa just pel davant del santuari de Lurdes de La Nou, edifici inclòs al Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat i un indret molt tranquil i d'esbarjo, que no suportaria el gran nivell de tràfic que generaria el càmping.

Un problema afegit és que La Nou no compta amb una gran zona d'aparcament. On se suposa que aparcaran els cotxes que vagin al poble des del càmping i el parc d'aventures?

La posició de l'Ajuntament de la Nou

Hem sol·licitat informació a l'Ajuntament sobre el projecte del càmping; en concret, vam parlar amb l'alcalde el 14 de juny de 2011. Ens va transmetre el recolzament total de l'Ajuntament al projecte del càmping. Preguntat sobre si la Generalitat havia donat el vist-i-plau al projecte, ens va respondre amb un rotund sí. Doncs bé, aquest sí no és tan rotund, ja que hem parlat amb el Departament de Territori i Sostenibilitat. Des d'aquest departament ens han facilitat la Resolució de l'antic Departament de Medi Ambient sobre la Memòria Ambiental del POUM (amb data de 22 de desembre del 2010) a la qual es pot llegir: "Pel que fa al Pla especial Càmping la Devesa, i per tal de valorar les seves possibles repercussions i efectes significatius del pla sobre aquest entorn d'alt valor natural, caldrà que l'ISA (l'Informe de Sostenibilitat Ambiental de l'Ajuntament) ampliï el seu contingut en relació amb aquest àmbit i el seu objecte, plantejant alternatives d'emplaçament i justificant des d'un punt de vista ambiental l'alternativa seleccionada, atès que és en el marc del present POUM on s'ha de valorar l'adequació ambiental de l'emplaçament d'aquest pla especial."

Els veïns no estem informats de que l'Ajuntament hagi fet cap justificació ambiental. Potser és degut a que una iniciativa com la d'aquest càmping i parc d'aventures és injustificable ambientalment parlant.

Tu també hi comptes

Les persones que estem en contra d'aquest projecte ens hem constituït en plataforma. La lluita de la Plataforma contra el càmping de La Nou s'adreça a que la comissió d'urbanisme de la Catalunya Central no aprovi la inclusió de cap càmping ni parc d'aventures al POUM de La Nou de Berguedà. Alhora, estem contemplant la possibilitat d'emprendre accions penals.
Si necessiteu informació addicional, consulteu la nostra web. Si voleu fer qualsevol suggeriment, pregunta o comentari, no dubteu a fer-nos-els arribar.Necessitem recolzament, signatures... A la nostra web trobareu els fulls per a signar.

És molt important la col·laboració de tots aquells que estiguin en contra del projecte del càmping. Entre tots podem aconseguir aturar-lo.

Retallades a la RMI: l'agreujament dels col·lectius més vulnerables

L'espurna
Manresa, agost de 2011

En ple estiu, de forma secreta i sobtada, el govern va variar la forma de cobrament de la Renda Mínima d'Inserció (RMI). A principi d'agost, les beneficiàries d'aquest ajut no van rebre els diners per transferència, sinó que van rebre primer una carta certificada a casa (explicant el nou model de cobrament), posteriorment un segon correu certificat amb el xec nominal que s'ha d'ingressar en un termini de temps concret, i com últim, una cita a l'Oficina de Treball de la Generalitat.

El fet que moltes de les adreces dels registres no estaven actualitzades i que moltes de les famílies restaven fora al mes d'agost (en especial el col·lectiu migrant), va suposar que més de la meitat de beneficiàries no van cobrar l'ajut.

A Manresa el col·lectiu professional de Serveis Socials de l'Ajuntament va emetre una carta de protesta. Segons explicava la carta: "A banda del tracte que rep la ciutadania amb dret a rebre la renda mínima, el govern ha mostrat una manca absoluta de respecte al col·lectiu professional".

Més de la meitat de beneficiàries no van cobrar l'ajut

La carta es fa ressò que durant l'agost les oficines de Benestar i Família estaven tancades i que la única administració oberta, però amb serveis de guàrdia, eren els Serveis Socials dels l'Ajuntaments i que minsament estaven informades dels canvis. Segons critica la carta: "Cal pensar que un dels objectius fonamentals d'aquest muntatge és posar en evidència persones i famílies beneficiàries i buscar motius per a tallar les prestacions dins la tònica de les retallades generals".

Les tècniques també exposen que un dels col·lectius més perjudicats és el migrant, ja que una part pot haver marxat al seu país, o està en situacions de gran precarietat en relació al seu habitatge (i per tant difícilment tenir una adreça estable) o tenir certes dificultats a l'hora de comprendre tots els requeriments burocràtics.
També cal destacar a totes aquelles persones que tenen problemes de salut i estan ingressades en residències o centres d'acollida.

Desplegament del decret del RMI

Aquesta situació, però, s'agreujarà molt més amb el desplegament del decret del RMI, ja que regula les condicions d'accés a aquest ajut, diverses de les quals són retroactives. Algunes d'aquestes condicions són l'augment d'un a dos anys de residència a Catalunya, un període màxim de prestació situat en 60 mensualitats (amb excepció de persones majors de 60 anys), limitació de l'import mensual (limitació en tots els ajuts sumats i acumulats, els quals no hauran de superar el salari mínim, situat en aproximadament 600 euros), acreditació d'estat d'exclusió social (com s'acredita això?) o prohibició d'aquest ajut a persones que tenen un immoble, entre altres mesures.

En definitiva, una mostra de la línia convergent: per un canto es retalla en matèria social i s'està atacant d'arrel a la població més desafavorida, i per l'altra donen mànigа llarga suprimint l'impost de successions, entre altres mesures, que beneficia a les rendes més altes. Arreu del territori ja s'han convocat noves mobilitzacions contra aquestes retallades.

Intereconomía, el PP i CiU demanen un homenatge a les víctimes "nacionals" de la Guerra Civil a Navarcles

Hiram Gascoigne
Navarcles, agost de 2011

Des de fa ja algun temps, els grups feixistes i els descendents de la dictadura franquista estan duent a terme una ofensiva de revisió històrica, per la qual fan passar el cop d'estat i el règim franquista com un episodi que contribuí com cap altre al desenvolupament, benestar i pau. Mitjançant la manipulació converteixen els botxins en víctimes: segons ells, els governs d'esquerra (sic) d'Espanya o Catalunya, impulsors de la "Memòria històrica", han oblidat les víctimes "nacionals" de la "Guerra de Liberación", assassinats pels rojos, els faistes, els republicans... Posen en el mateix sac els vencedors i els vençuts, i convertint-los a tots en víctimes d'una guerra (ometent que l'iniciaren ells). Pretenen perpetuar el fet que els franquistes foren els vencedors i els altres els vençuts, tornant-los a vèncer.

El PP, oblidant que aquestes víctimes ja han sigut homenatjades dues vegades, demanà un nou homenatge

En aquest sentit, i només durant aquest estiu, a Elx la nova alcaldessa, del PP, decidí retirar a un jardí públic el nom de Pasionaria i canviar el nom d'una avinguda pel de Vicente Quiles, el darrer alcalde franquista de la ciutat; a Alaejos (Valladolid) un grup feixista profanà una placa-recordatori als represaliats durant la guerra i la postguerra; o a Pedro Bernardo (Àvila) l'alcalde, del PP, impedí un acte d'homenatge a les víctimes de la repressió franquista.

Els "nacionals" morts el 1936 ja van rebre un homentage per part de la Dictadura franquista l'any 1940

Més a prop, a l'abril el PP de Navarcles (Ángel Luis León i altres membres, residents a les Canàries i a Barcelona) inicia una campanya per a que siguin "respectades les víctimes de la Guerra civil"; la iniciativa només fa referència, és clar, a les víctimes del bàndol "nacional". En unes declaracions a *Radio Intereconomía,* l'Ángel Luis declarà que "el ayuntamiento de Navarcles quiere sepultar bajo un aparcamiento a 10 asesinados por el Frente Popular. El consistorio, con mayoría del PSC, se ha negado reiteradamente a trasladar los restos de estas 10 personas al nuevo cementerio" i que "Una excavadora demolió hace tres años el panteón donde reposan los cuerpos de estos fallecidos al iniciarse la Guerra Civil en 1936". Arran d'aquestes paraules, l'historiador i periodista de *Intereconomía* i *La Gaceta* SantiaMata escrigué un article en aquesta direcció revisionista, "Las víctimas de Navarclés no cuentan".

L'article és en una reinterpretació molt lliure –fins al punt de ser falsa– de dades històriques i de confusions i omissions interessades. Cert és que durant l'estiu del 36 foren mortes 10 persones (membres de l'Església, amos de les fàbriques i membres del govern municipal del bienni negre), però resulta fals que al Cementiri Vell –tancat des de 1985 amb l'obertura del Nou– s'hi estigui construint un aparcament. O que l'Ajuntament (governat tant per CiU com pel PSC des de la clausura del cementiri vell) s'hagi negat a traslladar les restes; simplement, els familiars havien de demanar-ne el trasllat, igual que per a la resta de persones que hi havia enterrades (i hi hagué temps des del 85 fins fa tres anys).

El PP (i *Intereconomía)*, oblidant que aquestes víctimes ja han sigut homenatjades dues vegades, el 1940 (amb l'esmentat panteó) i, juntament amb la resta de víctimes de la Guerra i la repressió posterior (unes 100), el 1978, demanà aquest juliol un nou homenatge. La petició feta a l'Ajuntament consisteix en la recuperació de les restes, el seu traslladat amb pompositat i amb assistència de les autoritats locals fins al Cementiri Nou i la celebració allí d'un acte d'homenatge (amb monument inclòs).

Davant de la negativa de l'Ajuntament d'organitzar i pagar aquest acte, el PP ha iniciat una campanya de recollida de fons per pagar els nínxols i les làpides, si bé l'Ajuntament pagarà el traslat de les restes. D'altra banda, el traslat només es pot fer si hi ha una reclamació per part dels familiars. Per ara només tres de les víctimes han sigut reclamades, entre les quals un parent d'un actual regidor de CiU (Ramon Riba), que, pel que sembla, és qui començà, juntament amb l'Àngel Luis, tota aquesta moguda. Per la seva banda el govern municipal està disposat a traslladar totes les restes malgrat no comptar amb l'autorització de tots els familiars.
Ja es veurà com acaba.

XIV Marxa Homenatge als Maquis

Un que no camina

Berga, agost de 2011

Els dies 12, 13, 14 i 15 d'agost es va realitzar la Marxa en homenatge als maquis a Berga.
El divendres dia 12, unes 25 persones (inclosa una nena de 4 mesos) van arribar a Berga per començar la XIV Marxa Homenatge als Maquis que es realitza des del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Es va acostar als caminants fins a Mas Tartàs, des d'on, el dissabte, ben d'horeta al de matí, van sortir. Passaren per La Molina i Coll de Pal fins arribar a La Pobla de Lillet. Després d'aquesta dura jornada de més de 10 hores caminant i desenes de quilòmetres, 9 persones van haver de deixar la ruta. Però se'n van afegir 4 més.

La segona jornada els va portar fins a Borredà, on la dura caminada va fer que 3 persones més l'haguessin de deixar. Però la motivació també va fer que 3 persones més s'hi afegissin.

L'últim dia s'arribà fins a Pedret, prop de Berga i de Santa Eugènia, una base militar del maquis, igual que Mas Tartàs, on una quarantena de persones van fer un gran dinar de germanor i un gran bany natural reconstituent al Llobregat.

Malgrat la polèmica del cartell a Indymedia per un sector ranci d'amargats, la dificultat per organitzar la marxa i la duresa d'aquesta, tot va anar de perles. Estem tots i totes molt contentes de l'assistència i la resposta de la gent, de la germanor que es va demostrar i de totes les explicacions donades sobre la ruta, el maquis i l'exercici de memòria que es va realitzar.

Per tots aquells que no van poder assistir-hi i no saben gaire sobre que és el maquis, us proposem un resum per anar fent boca i l'any que ve participar-hi:

La Marxa en Homenatge al Maquis es fa per recordar la resistència llibertària antifranquista i revolucionaria, que durant la llarga dictadura van causar grans problemes al règim totalitari de Francisco Franco, l'església catòlica i als poders empresarials i financers de torn, lluitant per la llibertat, la justícia i, en aquest cas, per l'anarquia.

El Maquis va ser una guerrilla anarquista, tant ofensiva com defensiva degut a la seva situació estratègica prop de la frontera amb França que feia que no haguessin de fugir simplement a la muntanya i que va estar donant suport durant molts anys a la dissidència espanyola.

Generalment actuaven allà d'on eren originaris, ja que els contactes, coneguts i companys els havien fet a escola, a la feina, allà on havien viscut. Això feia que també hi hagués guerrilla urbana dedicada a fer accions i expropiacions a les ciutats.

Vàren fer el recorregut que moltes d'aquestes persones van fer constantment, jugant-se la vida, la de les seves famílies i la dels amics, per tal de passar persones, armes, material propagandístic, etc. El mateix camí que van fer Ramon Vila Capdevila "Passos Llargs" o "Jabalí", Marcel·lí Massana Bancells "Panxo", Joan Busquets Verges "El Senzill", Jaume Puig Costa "Tallaventres", entre molts d'altres lluitadors que no volem que caiguin en l'oblit.

Moltes gràcies i fins la propera!

Nou judici contra Les Bigues

Veïna

Manresa, agost de 2011

L'habitatge okupat de Les Bigues de Manresa torna a estar en alerta. El 7 de setembre es tornarà a reobrir, aquest cop per procediment civil, un procès judicial pel seu desallotjament instat per la propietat FECSA-ENDESA. El mateix dia, grups de suport de Les Bigues han convocat una concentració de rebuig a les 11h. als jutjats de Manresa.
Cal recordar que l'espai okupat de Les Bigues porta més de 4 anys okupada i alberga, a banda de vivenda, la botiga gratuïta i d'intercanvi La Biga.

Ràdio Bala estrena nova programació

Balística

Manresa, agost de 2011

La ràdio lliure de Manresa, Ràdio Bala 106.4 FM, estrena nova programació a partir de setembre. Entre algunes novetats cal destacar l'ampliació de la varietat musical, la incorporació de nous programes (tant propis com aliens) o la creació d'un espai infantil, anomenat "L'hora canalla", els dissabtes i diumenges al matí.
Podreu consultar la nova graella de Ràdio Bala i ampliar la informació a l'adreça: http://radiobalamanresa.wordpress.com o contactant directament al correu radiobala.radiobala@gmail.com.

"Deprisa , deprisa"

RUCS

Manresa, juliol de 2011

Aquest, és el títol d'una pel·lícula de gènere quinqui (el pico, perros callejeros...); els protagonistes d'aquestes pel·lícules són persones que viuen de la "delinqüència" al ser la única opció de vida que tenen. Tots els quinquis tenen una cosa en comú, l'odi a la policia; perquè aquests són els que els privaran de la seva estimada llibertat (viure al carrer i no a la presó).

L'altre dia els mossos d'esquadra em van detenir per una xorrada. El que més em va sobtar de tot va ser amb com de flipats que van conduir el cotxe tan a l'anar a la Comissaria com al tornar dels jutjats. Abans de pujar al cotxe el xou-espectacle ja va començar, però va ser pujar al cotxe i començar el rally per la ciutat fins a la comissaria. Tanta pressa per a res, però quin espectacle amb el cotxe! Anaven a saco per la ciutat i fins i tot en algun moment pensava que ens la fotíem contra algun cotxe o en alguna corba agafada a massa velocitat. Doncs a la que entrem a la comissaria baixen les revolucions i tot comença a anar lent, molt lent tot.

La tornada de la Gossera als jutjats va ser el mateix o encara més exagerat, llums de sirena i a fons. Estava dins el cotxe i flipava, aquests tios estan bojos; condueixen els cotxes com si d'un videojoc es tractés. No van cedir cap pas ni es van parar a cap stop, avançaven on els hi donava la gana, en un punt van estar a punt de forçar un accident. Van liar un espectacle... serà que s'han de sentir i fer veure que són els amos dels carrers.

A l'anterior pèsol ja hi havia un article on deia que els mossos van atropellar un suposat sospitós,que al final no havia fet res però l'atropellament ja se'l va emportar de propina, no fos cas. Si anem encara més enrere, doncs en aquesta ciutat el 2002 els mossos ja van matar a la Laia, una noia que anava d'acompanyant amb un ciclomotor. El xoc va ser en una cruïlla que els mossos es van saltar i de cop es van trobar amb la moto, la qual no van esquivar per l'elevada velocitat que portaven. La setmana passada també hi va haver un atropellament de la policia a un noi al poble de Sant Fruitós de Bages.

Ni les ambulàncies ni els bombers , que viuen en situacions més límit, amb vides en joc, condueixen igual en les seves emergències. A la policia no li ve d'aquí, són tan sobrats i xulos que es poden permetre fer el que els hi faci falta.

Recordar que la policia té la mateixa responsabilitat en les emergències que les ambulàncies i els bombers a l'hora de passar els semàfors en vermell i les cruïlles.

Internet aplana les nostres vides

Na Pai

Barcelona, març de 2011

En aquest text hi trobaràs argumentades o explicades les següents idees o qüestions:

- Com funciona la nostra memòria explícita i el procés d'aprenentatge.
- Cada mitjà tecnològic condiciona l'aprenentatge de forma diferent.
- Internet no és un bon mitjà per aprendre, promou el pensament superficial.
- Com internet i la tecnologia modifica les nostres ments.

El nostre cervell té dos tipus de memòries ben diferents: una a curt termini i una altra a llarg termini. La memòria a curt termini—coneguda com a memòria de treball—és com una "memòria de peix" que alberga les nostres impressions, sensacions i pensaments immediats, els quals tendeixen a durar uns pocs segons. Podríem dir que la memòria de treball és la nostra consciència, allò que pensem en un moment donat, i té una capacitat força limitada: en general tan sols ens permet processar 2 o 3 idees o elements d'informació al mateix temps.

Per altra banda tenim la memòria a llarg termini que és on s'emmagatzemen totes les coses que hem après del món, ja sigui conscient o inconscientment, en forma de records que poden romandre en els nostres cervells dies, anys o tota la vida. La capacitat d'aquest magatzem es creu pràcticament il·limitada. A mesura que construïm el nostre magatzem de records personals, les nostres ments es tornen més agudes, el mateix acte de recordar modifica el cervell de tal manera que facilita l'aprenentatge de noves idees i habilitats.

Si la memòria de treball és el bloc de notes de la nostra ment, la memòria a llarg termini és el seu arxiu immensurable.

Abans els neuròlegs suposaven que aquest arxiu tan sols servia com a magatzem i que jugava un paper menor en processos cognoscitius complexes com ara el pensament i la resolució de problemes. Però han acabat adonant-se de que la memòria a llarg termini és la seu de l'enteniment. No tan sols emmagatzema fets, sinó també conceptes complexes, esquemes que doten al nostre pensament de profunditat i riquesa. La nostra capacitat intel·lectual prové en gran mesura dels esquemes que hem adquirit durant llargs periòdes de temps. Entenem conceptes perquè tenim esquemes associats a aquests conceptes.
El nostre aprenentatge i la profunditat de la nostra intel·ligència té molt a veure amb la nostra capacitat de transferir informació de la memòria de treball a la memòria a llarg termini, entreteixint esquemes conceptuals durant el procés. Com que la memòria de treball sols pot retenir un volum d'informació molt reduït, això significa que hem de transferir la informació poc a poc, per tal de no saturar la memòria de treball.

Omplir una banyera amb un didal: aquest és el repte que afronta la transferència de dades de la memòria de treball a la memòria a llarg termini. Els mitjans tecnològics a través dels quals rebem la informació marquen o condicionen la velocitat i la intensitat del flux d'informació:
Quan llegim quelcom imprès, la informació raja d'una aixeta amb un goteig constant que podem regular amb la velocitat de la nostra lectura i ens permet transferir la informació, didal a didal, a la memòria de llarg termini.

Quan consumim un producte audiovisual o radiofònic, enlloc d'una aixeta tenim una font d'informació que raja constantment, la qual cosa no ens facilita omplir el didal al nostre ritme per després poder abocar-lo a la banyera. Això fa que el didal es desbordi constantment sense possibilitat de buidar-lo a la banyera (com quan estem abduïts per la tele) o que anem perdent informació mentre el buidem. Aquest procés és molt similar al que experimentem quan assistim a una classe magistral, el principal mètode educatiu del nostre sistema educatiu.

Quan estem connectats a internet, tenim moltes fonts i totes rajant a doll. El didal se'ns desborda mentre correm d'una font a l'altra. Sols podem transferir una petita porció de les dades a la memòria a llarg termini i el que transferim és un còctel de gotes de diferents fonts, no una corrent continua amb la coherència d'una sola font.

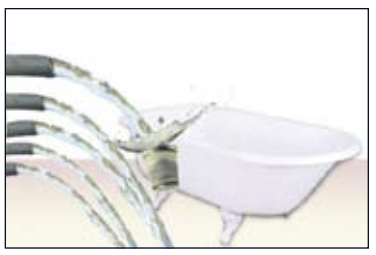

La informació que flueix a la nostra memòria de treball en un moment donat és la nostra "càrrega cognitiva". Quan aquesta càrrega supera la nostra capacitat d'emmagatzament—quan es desborda el didal—, no podem retenir la informació ni establir connexions amb la informació que ja tenim emmagatzemada en la nostra memòria a llarg termini. No podem traduir les noves dades a esquemes coherents. Quan la càrrega cognitiva està sobrecarregada, les distraccions ens distreuen més i se'ns fa més difícil distingir la informació rellevant de la irrellevant. Ens convertim en descerebrats consumidors d'informació, però mentre aquesta ens entretingui ja ens està bé.

Les causes de sobrecàrrega cognitiva més importants que hi ha són la resolució de problemes superflus i la divisió de l'atenció, unes de les principals prestacions que ens ofereix internet com a font d'informació. El bombardeig d'estímuls virtuals (imatges, vídeos, música, correus electrònics, hipervincles…) que trobem a internet, exigeix una presa de decisions constant. Quan entren en funcionament les funcions executives del nostre cervell, es sobrecarrega i es debilita la seva capacitat de concentrar-se, comprendre i retenir el que rep, habilitats bàsiques en el procés d'aprenentatge.

Pot ser que l'ús d'internet exerciti la ment com quan resolem uns mots encreuats, però tal exercici tan intens, convertit en el nostre principal mètode de pensament, pot impedir el coneixement i aprenentatge profunds. Intentem llegir un llibre mentre resolem uns mots encreuats: aquest és l'entorn intel·lectual d'internet.
Internet atrau la nostra atenció únicament per dispersar-la. Ens captiva i ens manté captius.

Degut a la plasticitat del cervell, l'ús cada cop més freqüent i extès d'internet està modificant els nostres cervells i la seva forma de funcionar. Els circuits neuronals dedicats a explorar, filtrar i realitzar múltiples tasques s'estan ampliant i enfortint, mentre que els que s'utilitzen per llegir i pensar profundament, amb una concentració sostinguda, es debiliten o erosionen. Així doncs, tenim unes ments cada cop més planes, més superficials, amb cada cop més capacitat de destriar la informació de la superfície d'un gran oceà i menys capacitat de centrar-nos amb una informació, aprofundir-hi, comprendre-la i retenir-la.

Quan estem online exercitem unes funcions determinades: localitzar, classificar i avaluar ràpidament fragments d'informació dispars en forma i contingut. No és casualitat que aquestes funcions siguin molt similars a les realitzades pels ordinadors, que estan programats per a la transferència a alta velocitat de dades dins i fora de la memòria.

Quan aprenem a dominar una eina (o tecnologia), el que passa és que el nostre cervell comença a actuar com si l'eina fos part del nostre propi cos. Així, quan tenim una grapadora a la mà, la mà es converteix en una eina de grapar i quan utilitzem un cotxe per transportar-nos, el cotxe esdevé les nostres cames. De la mateixa manera, com més utilitzem l'ordinador, més ens emmotllem a la seva forma i funció. El nostre cervell comença a funcionar com un trepidant programari i el nostre cos com un immòbil i obsolet hardware. A mesura que només escrivim amb un processador de textos, anem perdent la facilitat per escriure a mà; com més virtualment ens socialitzem, més ens costa fer-ho cara a cara; cada cop som més mecànics i virtuals.

El nostre cervell comença a funcionar com un trepidant programari i el nostre cos com un immòbil i obsolet hardware.

Com més sofisticats i competents són els nostres ordinadors més incompetents som els seus usuaris sense ells. Anem perdent l'habilitat de concentrar-nos en un sol element, la qual cosa és clau en la memòria a llarg termini, en el pensament crític i conceptual, i en moltes formes de creativitat. Com més distrets ens tornem, menys capaços som d'experimentar les formes més subtils i més clarament humanes d'empatia, compassió i altres emocions que necessiten més temps per ser processades. Si no invertim aquest temps, ens deshumanitzem i maquinitzem cada vegada més, fins al punt que la nostra dependència i addicció als ordinadors (portàtils, mòbils, caixers automàtics, reproductors d'audio…) és tan gran que ja no podem viure sense ells. Però arribats aquí això ja no és cap inconvenient degut a que el nostre cervell ja no estableix cap separació entre els nostres cossos i ells, hem esdevingut una sola cosa.

Text elaborat a partir de fragments del llibre "Superficiales" de Nicholas Carr.

Article extret de:
http://difonlaidea.wordpress.com

Moviment 15M o de la indignació

"Ens uneix el malestar per unes vides precàries per les desigualtats, però sobretot ens uneix una vocació de canvi"

x Gaia Talls

El moviment d'Indignats o 15-M (o Spanish Revolution, tal i com es coneix a l'estranger) és un moviment ciutadà, assambleari i pacífic. És massiu i inclusiu, desmarcant-se de línies ideològiques específiques i, especialment, d'organitzacions polítiques i sindicals. Milers de persones en formen part i, tot i que hi regna la diversitat i la heterogeneïtat, totes elles comparteixen l'afartament de la classe política, allunyada dels problemes de la ciutadania i massa pròxima dels lobbies econòmics, així com el respecte als drets bàsics, és a dir, la vivenda, el treball, la cultura, la salut, l'educació, la participació política, el dret a bens de primera necessitat i al lliure desenvolupament personal. És un moviment amb vocació de canvi socio-polític i econòmic, que funciona descentralitzadament en assemblees de barris i viles, autoorganitzat políticament.

Format arran de les protestes iniciades el 15 de Maig de 2011 convocades per la plataforma Democracia Real Ya! (DRY), va esclatar en plena campanya electoral, articulant-se a les xarxes socials i a les places de les diverses ciutats de l'Estat. La crida a la movilització va ser la preocupació pel panorama polític, econòmic i social existent a l'estat espanyol, marcat per la corrupció de polítics, banquers i grans empresaris. El lema es basa en la creença de què mitjançant la unió de la societat civil és possible construir un sistema millor, en el qual les prioritats siguin la igualtat, la solidaritat, el lliure accés a la cultura, el respecte al medi ambient i la felicitat de les persones. Així, un comunicat declarava el següent: "Un crit de ràbia i indignació ens uneix davant la precarització i el deteriorament de les condicions de vida en tots els àmbits, causades pel capitalisme, que és incapaç ja de resoldre les seves contradiccions internes i augmenta encara més el seu potencial de destrucció. La nostra indignació sorgeix no només davant la no-voluntat de la classe política d'exercir la seva funció de servei públic per al poble, sinó davant la seva creixent submissió al poder de la banca i al capital especulatiu, que afavoreix els monopolis i promou privatitzacions de serveis públics."

Ja feia dècades que estàvem assistint a un retrocés en el benestar de la majoria de la població, una minva que s'ha anat moldejant mitjançant les polítiques governamentals d'ajustaments, traduïdes en retallades en l'Estat del Benestar. D'altra banda, la oligarquia político-econòmica, és a dir, bancs, grans empreses i èlits polítiques i burocràtiques han consolitat els seus privilegis, incrementant els seus patrimonis i xuclant del patrimoni col·lectiu. L'arribada de la suposada crisi no estat més que l'accentuació d'aquest procés: les reformes laborals i de les pensions, així com la llei Sinde i el rescat del sector bancari i financer, han caldejat el descontent social. La vaga del passat 29 de setembre de 2010 a Barcelona va ser un primer esclat prou contundent i extès; en aquests mesos, diferents vagues, protestes i altres convocatòries s'han anat produïnt. I no hem d'oblidar que les revoltes del món àrab del 2010-2011, les d'Islàndia i de Grècia des del 2008 han donat exemples de què la revolta és possible i necessària.

Cronologia de fets

El 15 de maig de 2011, una setmana abans de les eleccions municipals, la plataforma ¡Democracia Real Ya!, sota el lema "No som mercaderia en mans de polítics i banquers", convoca manifestacions a 58 ciutats de l'estat espanyol; la convocatòria corre a través de les xarxes socials d'internet com Twitter o Facebook i la participació és massiva.

A Madrid, la manifestació no s'acaba fins la matinada del 16 de maig en ésser desallotjats de la Puerta del Sol els assistents allà congregats, sent detingudes 19 persones. Al dia següent, 10.000 persones es concentren a la plaça en rebuig del desallotjament i amb pretenció de quedar-s'hi fins el dia de les eleccions, organitzant-se tot seguit en diverses comissions. Davant d'aquests fets, les acampades es generalitzen a tot l'Estat (30 ciutats), donant-s'hi assamblees massives totes les tardes, desvinculant-se del moviment de la plataforma DRY. La Plaça Catalunya de Barcelona i altres viles catalanes no van ser una excepció.

Tot i la decisió de la Junta Electoral Central de prohibir les acampades, el dia 19 ja s'ajuntaven 4.000 persones a Pl. Catalunya, arribant a les 30.000 el dia següent.

Les conseqüències a les urnes serien les lògiques amb la política que s'estava fent al carrer, una política social, lluny de la representació partidista. L'abstenció activa i el compromís de seguir lluitant en contra de tot el què aquest sistema representa van ser els grans protagonistes de la jornada; la gent va veure clar que participar políticament no és votar cada 4 anys. I és més, es va evidenciar que els resultats electorals no confirmen un gir de l'opinió pública cap a la dreta, sino una total disconformitat cap als representants de les esquerres.

El procés organitzatiu i assambleari massiu continua i arriba al 27 de maig quan, amb l'excusa de les celebracions del Barça, el conseller de CIU Felip Puig decideix desallotjar les acampades catalanes; així, a primera hora del matí, els Mossos d'Esquadra, fent mostra d'alts nivells de violència amb porres i pilotes de goma, desallotgen Barcelona i Lleida, entre altres. La solidaritat arreu del territori espanyol arriba de seguida, en forma de concentracions massives a ciutats com Madrid, Sevilla, Granada, València o Màlaga. La reacció de la població a Barcelona tampoc es farà esperar: la mateixa tarda, milers de persones tornen a ocupar la Plaça Catalunya en senyal de protesta pels esdeveniments del matí i sota el lema "Puig dimissió".

Entre finals de maig i primers de juny, el moviment a les ciutats decideix avançar en la seva operativitat i es descentralitza. Les assamblees es traslladen als barris i pobles, només es mantenen algunes comissions i mecanismes de coordinació. Així, arribem a l'aturada dels pressupostos davant del Parlament la tarda i nit del 14 de Juny i el matí del 15 de Juny. De nou, més de 2.000 persones es trobaren davant el Parc de la Ciutadella per impedir l'accés dels diputats al Parlament i l'aprovació de la llei Òmnibus, marc de les retallades. Davant d'aquest bloqueig, alguns diputats el van trespassar a peu, arribant al Parlament sota insults i retrets, però també sota la protecció atenta dels Mossos; i altres, com el president Mas, van accedir-hi en helicòpter. Davant aquests fets, tant polítcs com tertulians i mitjans de comunicació en general, aprofiten per criminalitzar els i les indignades, fins i tot comparant-los amb el 23-F, per tal d'assestar el cop de gràcia al moviment. Però enmig de la polèmica, el 19 de Juny, la manifestació convocada contra el Pacte de l'Euro a moltes ciutats espanyoles i europees, va aplegar a Barcelona més de 200.000 persones, mostrant els assistents la seva solidaritat amb els i les manifestants dels fets del Parlament, deixant palès que el moviment està consolidat, té vocació de continuitat i que la ciutadania no està disposada a deixar-se trepitjar tant fàcilment.

Des de llavors, les movilitzacions als barris s'han anat succeïnt, tant a Barcelona com a la resta de territoris: s'han aturats redades contra inmigrants, desnonaments, s'han ocupat centres de salut per garantir els serveis mèdics als barris i pobles; s'ha realitzat una Marxa Popular Indignada per extendre la protesta i la solidaritat pel territori estatal, que ha culminat a Madrid amb milers i milers de persones i que ha patit una dura repressió per part de la Policia; entre altres.

I les protestes no s'acaben, menys encara amb les perspectives polítiques, socials i econòmiques que es presenten els mesos vinents, amb l'accentuació de les retallades i del malestar social.

Reflexions entorn el moviment 15-M

El moviment 15-M té vocació, en primer lloc, de canviar el sistema basant la lluita en l'autoorganització, la descentralització, l'absència de jerarquies en el seu si i en el qual les persones siguin agents actius i directes de la gestió comunitària.

No és una simple protesta de la ciutadania; inaugura també la construcció, des d'abaix, d'un ampli conscens a partir del qual plantejar el conflicte entorn el qüestionament dels drets socials i democràtics que s'ha donat les últimes dècades, sense gairebé resposta. El seu caràcter inclusiu declara, d'altra banda, un rebuig a les ideologies, a línies més específiques d'anàlisi i acció, restant maduresa i capacitats de projecció a llarg plaç.

Ciutadania, postmodernisme i rebuig de les ideologies

A les places i barris de les ciutats del nostre voltant, la lluita és pels principis republicans i de ciutadania, sense direcció ni programa polític, tot i que es parla d'una democràcia de veritat. És cert que al moviment li manca maduresa i definició d'idees pel seu caràcter inclusiu. Però alhora, d'aquest fet en treu la força, materialitzada en l'adhesió de les persones que lliurement se sumen a les protestes conscientment, sense imposicions i sense directrius de ningú, fugint de la rigidesa de les ideologies.

El moviment dels i les indignades beu d'un context històric concret. Ja fa més de 30 anys que es va assentar la democràtica post-franquista, basada en la necessitat d'una suposada pau o consens social i en la superació de les ideologies confrontades; el context internacional seguia la mateixa línia. La majoria de les i els indignats hem crescut amb aquest pensament així que, irremediablement, el moviment n'és un fruit postmodern: individualista, circumstancial, local i relativista, ahistòric, lluny de les ideologies considerades utòpiques, lluny de les lluites i experiència que ens aporta conèixer el passat. Aquesta és la cara més fosca d'un moviment ampli i en el qual s'hi pot reconèixer qualsevol: el ciutadà postmodern, la identitat política abstracta i asèptica, única per rics i pobres, com si fóssim tots iguals. Així, afirmar que el moviment 15-M no està ideologitzat no és cert: combreja posicionaments i actituds dissenyat per les èlits, assegurant així la seva hegemonia. El rebuig a les ideologies, a tota una tradició de pensament crític i radical amb la societat, amb tot de lluites i de propostes per a la transformació social ha estat també un dels objectius d'aquest pensament postmodern i buit, individualista, que ha permès l'atomització de la població i la seva apatia política. Així, el cicle es tanca.

Tot i això, sembla que les i els indignats treballen des d'una solidaritat ciutadana que no es reconeix en les èlits. De fet, l'acció política que pretèn exclou la participació mitjançant les institucions, jugant amb els límits de la legalitat, partint de què aquestes no beneficien a la població sino als seus propis interessos; per això, busca construir la nova societat des de la base. Serà important mantenir aquesta línia. Per això, s'ha de replantejar no rebutjar, sino aprofundir en moltes ideologies i tradicions de lluita que ens poden donar un bagatge per orientar-nos en aquest procés, per no repetir errors del passat i avançar fins a assolir una societat lliure.

Pacifisme i autodefensa: el debat entorn la violència

La pau social és la cultura política dels i les ciutadanes. Les bases d'aquesta pau occidental van poder imposar-se gràcies al xantatge de l'horror patit per les poblacions després de les Guerres Mundials i, en el nostre cas, de la Guerra Civil i el Franquisme. A més, ha estat alimentada per la glorificació dels processos cap a la "democratització" amparats per la ONU o amb figures com Gandhi. S'ha construit així una cultura de la no-violència dins un model econòmic, social i

>>>

Algunes propostes pel canvi

Després de setmanes de procés, de posar en comú crítiques al sistema i perspectives pel canvi, s'ha elaborat un document de base anomenat "Mesures urgents per una vida digna". No es tracta de cap programa polític, sino d'un marc per contextualitzar i coordinar les accions que es puguin fer als territoris; el mateix document ens diu que "s'ha de remarcar que aquestes mesures urgents per a l'acció són en primer lloc condicions imprescindibles per a fer front a l'actual dinàmica desbocada del capitalisme, i impulsar un canvi radical del món que ens precedeix i defensem davant l'aprofundiment de la misèria i l'esclavitud que patim."

Aquí ressaltarem alguns dels punts més interessants.

• **Laboral:** es reclamen subsidis, salaris i pensions suficients; eliminació dels contractes temporals per convertir-los en fixos o fixos discontinus, amb sous no inferiors a 1200€, tal com estableix la legislació europea; increment de les indemnitzacions per acomiadament a 45 dies per any treballat; reconeixement del treball domèstic, de cura i atenció; igualació de la retribució laboral sense discriminació de gènere, origen o diversitat funcional; derogació de la llei d'estrangeria i tancament dels centres d'internament; reducció de la jornada laboral i jubilació als 60 anys, per tal d'acabar amb l'atur.

• **Habitatge:** declaració dels barris, els pobles i les viles lliures de desnonaments i desallotjaments.

• **Sistema bancari i financer**: devolució dels rescats aportats per l'Estat a les entitats financeres; auditoria sobre la legitimitat del Deute Públic i Privat de l'Estat Espanyol, sent impagat en cas de il·legitimitat del mateix.

• **Fiscalitat:** aument radical sobre les grans fortunes i els beneficis bancaris (n'hi hauria prou amb aplicar el 5% -percentatge de reducció salarial aplicat al sou dels funcionaris- per solucionar el problema del dèficit a l'Estat Espanyol).

• **Sanitat:** eliminació de les retallades i desprivatització del sistema per a garantir una atenció sanitària de qualitat.

• **Ensenyament:** redistribució i augment dels recursos econòmics i humans per garantir un ensenyament de qualitat, inclusiu i laic per a tothom; formació integral, transversal i multidisciplinària de les persones, que les permeti prendre consciència de la seva situació personal respecte a la resta de la societat, el sistema i les situacions d'injustícia social crònica i estructural; que l'educació pública no reprodueixi diferències socials que segreguin les persones.

• **Cultura:** per una cultura d'accés lliure, plural i no vinculada al benefici; derogació de les lleis municipals de civisme i reescriptura d'usos culturals de l'espai públic; abolició del model cultural actual basat en el consum, la representació de la violència i el sexe publicitari; biblioteques autogestionades pels i les veïnes dels barris, pobles i ciutats; ateneus enciclopèdics populars, oberts a la societat.
• Mitjans de comunicació i telecomunicacions: transparència i lliure accés a la informació pública; eliminació dels sistemes de videovigilància, geolocalització, escàners corporal i DNI digital; en contra de la llei Sinde.

• **Medi Ambient:** gestió pública de l'aigua, sense ànim de lucre i amb participació social, reinvertint els beneficis en la qualitat del servei; sobirania alimentària, agroecologia i prohibició dels transgènics i de patents sobre les llavors; Reforma Agrària que institueixi Bancs de Terres sota gestió comunitària; tancament inmediat de les centrals nuclears; aturar la construcció d'incineradores, grans urbanitzacions, grans centres comercials, centrals tèrmiques i nuclears i grans infraestructures com noves vies de circulació d'altes capacitat i velocitat, línies de Molt Alta Tensió i AVE, per establir un debat real sobre el model energètic, de mobilitat i de residus.

• **Altres:** retallada dràstica dels sous dels polítics; supressió de privilegis en el pagament d'impostos, dietes, anys de cotització i pensions i de la inmunitat associada al càrrec; imprescriptibilitat dels delictes de corrupció; derogació del Concordat amb l'Església Catòlica; eliminació dels Cossos Repressius; desmantellament de la indústria armamentística; reducció del preu del Transport Públic i potenciació del mateix.

>>>

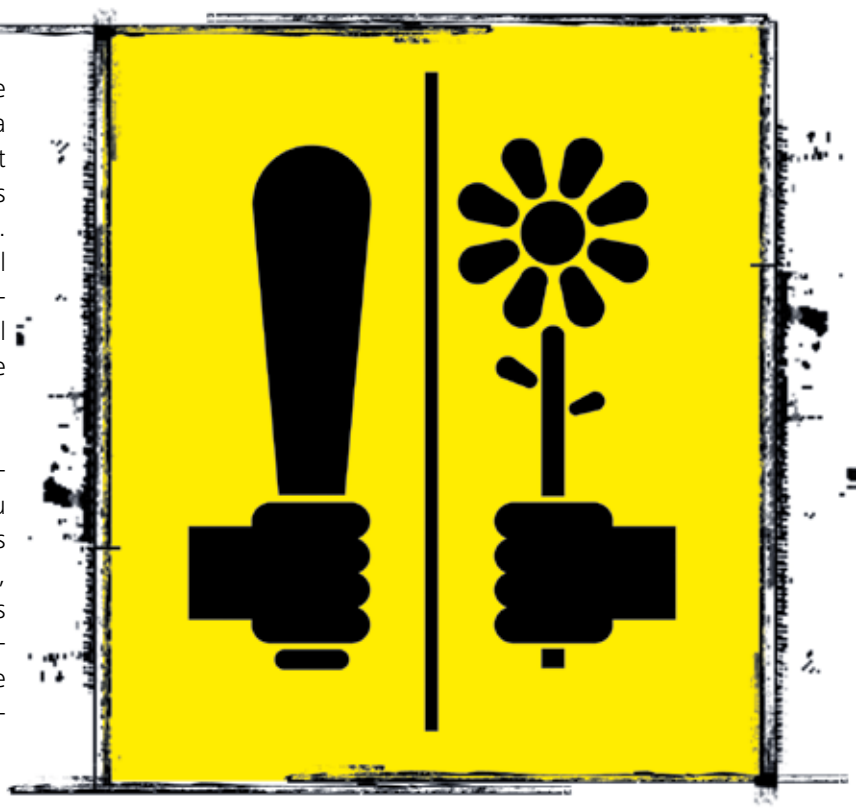

polític que funciona gràcies a l'existència de violència constant, exercida principalment mitjançant l'explotació econòmica i els cossos armats pels estats. Cínicament, el discurs oficial ens diu que qualsevol possibilitat de canvi clama l'ús i el respecte a les institucions que garanteixen aquesta farsa.

El moviment 15-M es declara obertament pacífic, hereu com és de tot aquest discurs i context polítics. Tot i així, dues postures contràries es debaten al seu si: d'una banda, aquelles persones que rebutgen tota mena de violència en la reclamació de drets i democràcia; d'altra banda, aquelles persones que consideren que la dominació político-econòmica és violència, que el manteniment dels seus privilegis es realitza amb violència i que, en conseqüència, aquesta ens ve imposada: exercir-la per combatre-la és una qüestió d'autodefensa.

Per entendre els punts forts i febles d'aquestes dues propostes hem de tenir en compte el següent. Dos aspectes clau causen horror en les classes dirigents: que el moviment ha nascut i es desenvolupa al marge dels canals establerts (només cal recordar la insistència, als mitjans de comunicació, de tertulians i polítics, abans del 22-M i del 15-J, sobre la necessitat de respectar les institucions democràtiques, apel·lant al sentit comú, a les regles establertes per la convivència o, fins i tot, comparant el moviment amb el 23-F); que el seu caràcter pacífic desmunta qualsevol intent de solució repressiva. Ni es pot integrar, ni es pot criminalitzar. I tot plegat, pacíficament. S'ha fet tot allò possible per a provocar una reacció violenta entre els indignats. Els fets del 27-M en són una bona mostra. Els mossos van anar a reprimir a Plaça Catalunya pensant-se que després de la habitual "batalla campal", ells assolirien el seu objectiu: el desallotjament de la plaça i la criminalització definitiva del 15-M; també ho van fer així durant els fets del Parlament. Però es toparen amb milers de persones responent sense l'esperada batalla. La criminalització als mitjans de comunicació va servir de ben poc: el moviment es va desmarcar de les respostes que moltes indignades i indignats van exercir més contundentment però, també, va saber deixar clar que la violència més crua és l'exercida des del poder, en aquest cas pels Mossos d'Esquadra.

Aquesta actitut pacífica del moviment 15-M sembla funcionar, no para de crèixer. Funciona com a element aglutinador i per a què molta gent s'impliqui en lluites polítiques, ón s'hi senten còmodes i a les quals poden aportar quelcom. Tot i així, rebutjar la violència és, una vegada més, fruit de la cultura democràtica institucional, la que oblida tota la tradició de lluita i confrontació que van haver de dur a terme generacions anteriors per poder assolir les conquestes socials de les què gaudiem. Però no tot és resistència pacífica o festa reivindicativa. És evident que el poder no vol perdre els seus privilegis i compta amb els cossos de seguretat, públics i privats, per defensar-los amb la violència explícita, així com altres eines de violència implícita. Defensar-se no és només una qüestió d'estratègia política, és una qüestió humana. Les indignades i indignats, per poder avançar en la creació de la societat desitjada, no ens podem permetre el luxe de descartar en bloc la confrontació directa. Acceptar aquesta possibilitat és tocar de peus a terra i ser conscients amb el què ens enfrontem si volem assolir allò impossible. Haurem d'aprofundir en aquestes qüestions, establir aliances, ampliar el ventall d'estratègies per tal d'optimitzar l'eficàcia de la lluita.

"No ens representen"

Un dels primers motius que han mogut a la població per sumar-se a la protesta és l'afartament i desengany de la classe política, així com del sistema de democràcia representativa. Des d'un primer moment, el moviment s'ha posicionat en contra del sistema de representació democràtica, lluny de partits i sindicats, als quals se'ls ha titllat de traïdors, de còmplices d'un sistema econòmic explota-

>>>

>>>
dor; el lema "no ens representen" és un dels més repetits.

Molta de la gent que s'ha mobilitzat ho ha fet davant la pèrdua de riquesa, buscant la implantació de mesures que restaurin el poder adquisitiu; molta gent només demana reformes democràtiques que regulin la corrupció política; per altres és una festa reivindicativa; fins i tot, hi ha qui busca treure rendiment partidista de la conjuntura. Però també hi ha molta gent que està descobrint poc a poc que calen altres formes de fer. L'autoorganització, l'assamblearisme i l'horitzontalitat podria dir-se que és el punt més consensuat per totes les persones que hi participem. És la característica que més confiança aporta al procés, obre més possibilitats de transformació social, ja que totes i tots podem ser-hi agents actius.

Pels i les llibertàries, es tracta de posar en pràctica la nostra manera de fer més enllà dels nostres col·lectius

Pels i les llibertàries, es tracta de posar en pràctica la nostra manera de fer més enllà dels nostres col·lectius. Es tracta de nodrir, amb la nostra experiència i bagatge, a tota una societat que comença a prendre consciència de les seves capacitats. És important no deixar que nous polítics facin del moviment un trampolí per assolir el poder. El mandat representatiu, aquell que ostenten els polítics en virtut del vot, els hi atorga el poder de fer i desfer segons considerin. Per això, no es tracta de repensar reformes de la classe política i de representació. Seria permetre que es repetíssin errors. La història ens demostra que si deixem les nostres vides en mans d'altri, la situació d'abús de poder es perpetua; la lògica del sistema, també. Que ningú ens representi, que ningú decideixi per nosaltres; l'autoorganització i la solidaritat han de ser els pilars d'aquesta lluita així com els fonaments en la construcció de la societat futura.

Descentralització: comissions, barris i viles

Horitzontalitat i descentralització són les dues cares de la mateixa moneda, la de l'organització no vertical. El centralisme és sempre sinònim de jerarquies, perque requereix l'existència d'una perifèria submissa al servei d'un centre de poder o èlit que prendrà les decisions, buscant el benefici propi. Això és vàlid tant pels territoris com per les persones.

Es pot considerar que un dels reptes més importants que ha hagut d'afrontar el moviment 15-M ha estat el de mantenir-se coordinat sense verticalitzar-se; de moment, sembla que ho porta prou bé, gràcies al desmantellament de Plaça Catalunya, descentralitzant la lluita als barris i viles i a les comissions. Així, la descentralització s'ha fet en dos plànols: territorialment i temàticament. Aquesta aposta no és nova: l'organització de la contestació social al llarg de la història ha adoptat formes similars, donant proves de la seva eficàcia.

Organitzar-se en nuclis poblacionals més petits, com són els barris, pobles i viles, evidencia una realitat: que no a tot arreu es donen les mateixes necessitats. La organització local i autònoma fa que el treball sigui més efectiu, permetent abordar la realitat des de la quotidianitat, eliminant burocràcia, estretint llaços polítics i personals en la lluita al carrer, fent-la més humana i directa. Aquí enllaça amb les dinàmiques dels moviments veïnals, associatius i okupes, les quals enriqueixen el procés amb experiències pròpies.

Però existeix un marc polític col·lectiu, context més ampli en base a eixos temàtics que afecta a tots els nuclis i que requereix d'un enfocament propi. Aquí és ón entren les comissions, útils per fer circular la informació, extendre la solidaritat i el debat, per coordinar i donar coherència a totes les lluites. La combinació d'ambdues esferes és molt positiva per consolidar i enfortir la resposta social davant els abusos que estem patint.

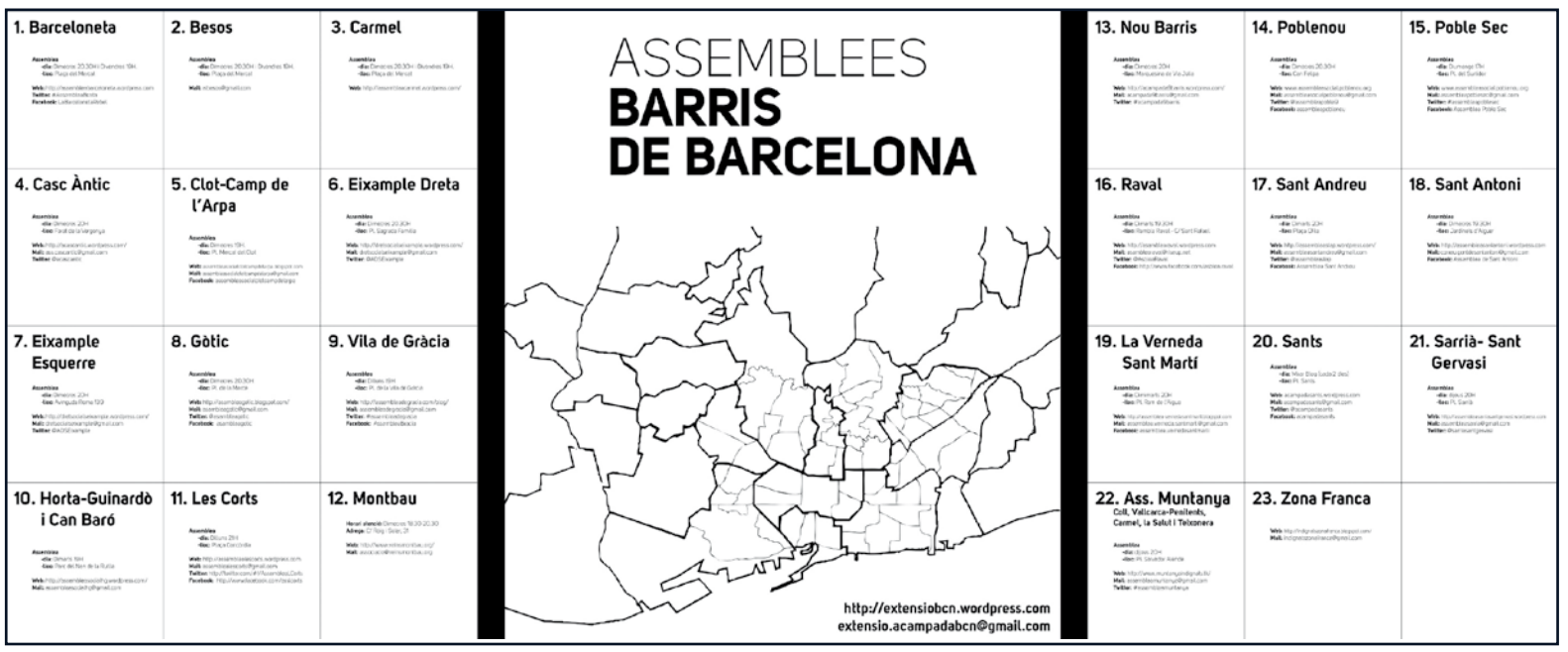

A mode de conclusió:

aturem el retrocés polític i social i construim el comunisme llibertari

De sempre, la xenofòbia, l'apatia política, l'individualisme i la cessió de la responsabilitat política han estat les eines que les èlits han fet servir per conduir les misèries del suposat Estat del Benestar. L'esclat de la indignació ha trencat aquesta tendència i ens obre l'oportunitat de combatre el desastre politicosocial des del llibertarisme. Els esdeveniments han demostrat que la gent pot tenir molta força quan s'ajunta, sentint que encara existeix la solidaritat i la rebel·lia en les consciències adormides d'explotades conformistes. L'ocupació de carrers i places per milers de persones per tot el país han constituit una explosió de vitalitat, de llibertat, de participació assembleària i d'il·lusions que, mesos abans, ningú s'hagués atrevit a imaginar.

Ara bé, les dues majors amenaces són, per una banda, que mori per manca d'objectius a llarg plaç; d'altra banda, que sigui destruit pel poder organitzat, ja sigui pels poders fàctics, ja sigui perque alguns oportunistes l'engoleixin i en facin un exèrcit de votants. Per això, és important que les mobilitzacions reals no siguin aixafades o fagocitades per qui mana; hi hem de participar, la consecució de la llibertat està en mans de totes.

Del moviment ens ha d'agradar la seva horitzontalitat, la seva estructura oberta i assembleària. Hem d'entendre que les eines són moltes i els individus que les fan servir, més. Deixar passar aquesta oportunitat beneficiaria els poderosos: hem d'acabar amb l'absència de pensament crític i radical que sembla regnat entre la població, propagant-lo de manera eficaç i contundent. Hem d'estar allà per respondre al voluntarisme ingenu del 15-M, la seva visió postmoderna de l'acció política, el seu desconeixement de lluites anteriors. Per descomptat, no hem de caure en les tàctiques de partits polítics, d'anar-hi a imposar les nostres idees, sino de nodrir la democràcia directa que s'està vivint amb la nostra experiència.

Formar part d'aquest moviment no implica deixar altres projectes polítcs en els quals participem. La diversitat d'espais, d'estratègies i eines polítiques nodreixen la lluita contra el capital i el poder; els grups d'afinitat sempre han estat necessaris per a l'organització social, sent espais de reflexió i lluita específica, complementantse amb estructures horitzontals de coordinació més àmplies. El moviment de la indignació és la possibilitat d'abordar les problemàtiques socials en la complexitat

que ens rodeja; hem de ser capaces de lidiar-hi, sense renunciar ni als ideals, ni a l'antiautoritarisme, elements bàsics per la construcció d'una societat lliure.
S'ha d'aprofitar el moment i anar a les assamblees dels nostres barris i viles, teixir xarxes socials favorables a combatre l'explotació i la regressió social i edificar el comunisme llibertari.

Armas de Barrio

La Fúria
Manresa, agost de 2011

Una nueva oleada de disturbios irrumpe nuevamente en la realidad. Los suburbios han abandonando definitivamente su letargo. Los enfrentamientos han dejado de ser una excepción, para ir de a poco, convirtiéndose en la tónica.
Después del estallido social en las periferias francesas del año 2005 y la revuelta griega, ahora ha tocado el turno, quién lo iba a decir, de las calles olvidadas de Inglaterra.
Otra vez la muerte de un joven a manos de la policía ha sido el detonante (que no el motivo principal) de la algarada.

"En su fondo, un disturbio es el lenguaje de los no escuchados".
Dr. Martin L. King, Jr

La Inglaterra preolímpica es el país europeo con mayores desigualdades económicas: el 10% de los más ricos tiene 100 veces más que el 10% de los más pobres. Totthenham es uno de los barrios más pobres del Norte de Londres. Las estadísticas demuestran que es 26 veces más probable que la policía te pare si eres negro que si eres blanco. Los constantes recortes en los servicios públicos, las privatizaciones, los contratos basura y el desempleo, se unen a la ya de por si asfixiante realidad en la qué tienen que vivir muchos de los habitantes de los guetos de las grandes ciudades.

"La gente se siente cómo animales enjaulados".
Rizwana Hamid,
residente de Tottenham

Esta nueva revuelta es la continuación simbólica de los disturbios de Brixton de 1981, 1985 y 1995. En la primera de ellas 56 coches de policía y unos 30 edificios fueron quemados. En aquella ocasión un mayor grado de politización afinaba mejor la puntería sobre los objetivos a atacar.

"No atacamos ningún local familiar"
vecino de Liverpool, hablando de los incidentes de 1981

Los disturbios actuales se han tintado de una sobredosis de realidad. No sólo se ha atacado al sistema. Obviar esta realidad es maquillar de romanticismo una violencia que no siempre ha sido bien canalizada. Pero no olvidemos que si los ataques se hubieran dirigido solamente contra los defensores del orden y sus mercancías, la revuelta habría sido igualmente desprestigiada.

No es que los chavales estuvieron despolitizados, pues la mayoría de los que han optado por dar su opinión tenían claros los motivos del estallido. Más bien se trataría de la idiosincrasia con la que se han encontrado des de chicos. Tal vez los vecinos que han atacado representan a la doctrinaria moral inglesa que les ha impedido ser libres des de chicos. Igual las tiendas familiares que han saqueado significan los lugares de opresión del tendero que les ha denunciado a la policía cuando de niños jugaban a hurtar algún apreciado producto.

Es imposible que en la hipervigilada Inglaterra los disturbios se prolongaran sin atisbo de organización. Una organización de seguro informal forjada al calor de la "pandilla". Y la pandilla, del mismo modo que puede expresar su furia hacia cualquier ente que considere nocivo del exterior, es capaz de mostrar un aprecio, amor y afecto incomparables hacia los compañeros de hazañas y tropelías. Negar todos estos valores revolucionarios de la revuelta es negar cualquier posibilidad de encontrarnos y reconocernos en ella.

Esta nueva revuelta es la continuación simbólica de los disturbios de Brixton

A los anarquistas querrían vernos del lado del Estado. Señalando y distanciándonos del "lumpenproletariado" porque supuestamente no tiene ni ideología concreta ni estrategia predefinida. Pero por desgracia muchos de nosotros nos sentimos más próximos a estas imperfectas irrupciones espontáneas que a la retórica y la práctica de algunas organizaciones "revolucionarias" actuales.

"La crisis es una manera de gobernar. Cuando este mundo parece no tener otra forma de sostenerse que mediante la gestión infinita de su propia derrota"
Comité invisible,
La insurrección que viene

La respuesta estatal no se ha hecho esperar. La aprobación, mediante un gabinete de crisis, de medidas excepcionales, ha echado a las calles cerca de 16.000 policías y la amenaza latente de lanzar el ejército y imponer el estado de sitio. La interceptación de Twitter y Blackberry's ha puesto fuera de duda la supuesta imparcialidad de las nuevas tecnologías encriptadas.La caza de brujas se consumó por culpa de las imágenes de las miles de video-cámaras que infestan las grandes ciudades y los numerosos carteles "Wanted" al más puro estilo western que se han colgado en las vallas publicitarias.

Más de cien desalojos de familias que se alojaban en pisos de protección oficial se han producido por el simple echo de que uno de sus miembros participó en las protestas. El saldo provisional, es de 1800 detenciones.

La panóptica sociedad inglesa, ha dado la espalda no sólo a los chavales, sino a cualquier posibilidad de cambio. A diferencia de la sociedad griega, que se echó a la calle junto a los anarquistas insurrectos por vengar a Alexis, la conservadora sociedad inglesa ha pedido al estado una respuesta ejemplar para los sublevados.

Con todo y tal y cómo se ha demostrado a lo largo de la historia, si no se destruye el actual sistema de cosas, las armas de barrio más temprano que tarde volverán a aparecer.

"Su juego se llama supervivencia. Tanto en el cielo como en el infierno. Podéis aplastarnos. Podéis magullarnos. Pero tendréis que responder. A las pistolas de Brixton".

The Clash

La Val Susa paura non ne ha

4 gates

Manresa, agost de 2011

Crits com aquest: la vall de Susa no té por, o la Vall no us vol , marxeu d'aquí... sonen cada tarda i vespre a les vessants de les muntanyes alpines de la vall italiana que connecta Itàlia amb la part francesa de Grenoble. Per aquí ha de passar el traçat de la línia de tren d'alta velocitat Torino-Lió.

20 anys fa que dura aquesta lluita per evitar que el Tren d'Alta Velocitat (TAV), passi per la vall di Susa. Des de l'inici del projecte del TAV, en aquesta vall hi ha hagut una forta oposició que s'ha manifestat de diverses maneres al llarg de tots aquests anys. Persones de totes les edats, oficis i ideologies s'oposen a que la seva terra sigui devastada per aquesta obra faraònica que ja fa temps que avança travessant Itàlia de sud a nord.
El traçat italià és de 1.290 km i recorre des de Calàbria, regió del sud d'Itàlia, fins a França passant per Nàpols, Roma, Florència, la zona del Mugello, Bolonya, Milà, Torino, i finalment per la Val di Susa.

A l'any 91 es començà a elaborar el projecte d'Alta Velocitat a tota Europa. A Itàlia tota la seva elaboració, realització i aprovació està relacionada amb polítics implicats amb temes de corrupció i alguns relacionats directament amb la màfia.

Actualment el tren d'alta Velocitat està en construcció, i molts trams estan quasi acabats: si seguim el seu traçat trobem una infinitat de problemàtiques que està generant la seva construcció:

L'obra del TAV italià inicialment havia de ser una obra finançada un 60% per capital privat i un 40% de capital públic i els costos previstos eren de 14.159 milions d'euros. El capital invertit ha acabat sent només públic i la previsió de costos al 2007 era ja de 87.850 milions d'euros. Els concursos per obtenir les obres estan plantejats de manera que si augmenta el pressupost de l'obra això va a càrrec de l'estat, cosa que estimula la mala gestió i corrupció per obtenir més beneficis.

Algunes de les empreses a les quals s'han adjudicat les obres, sobretot al sud, són empreses fantasma, amb només una seu administrativa que després subcontracten empreses relacionades amb famílies mafioses de la zona. Al sud, durant la construcció del TAV, s'han fet canteres sense cap permís per obtenir materials necessaris per l'obra, que després han servit a més d'abocadors, també il·legals, per tirar-hi residus de la mateixa construcció del tren. A la zona del Mugello s'han assecat moltes fonts del poble perquè han desplaçat l'aqüífer del que s'alimentava.

La Vall di Susa situada a la part occidental del Piemont és la porta que connecta l'Alta Velocitat italiana amb la francesa.

El 2005 ja hi va haver un intent d'iniciar les obres, volien fer un túnel des del poble de Venaus fins a França de 53 km de llarg. Les persones de la vall van fer permanències constants per evitar l'inici de les obres, i tot i que els Carabinieri van entrar una nit i van desallotjar la zona amb excavadores i apallissant al qui es trobava allà dormint, la gent de la vall i solidàries de tota Itàlia van recuperar la zona ocupada per la policia en una manifestació de més de 50.000 persones.
L'hivern 2009-2010 es van començar a fer mostreigs del terreny per veure la viabilitat del projecte. Durant els mostreigs hi van haver concentracions constants al voltant de les màquines que treballaven, obligant-los a anar constantment protegits per un desplegament de Carabinieri.

El 22 de maig els activistes NOTAV van formar una concentració permanent a Chiomonte, per impedir el començament de les obres fins al 30 de juny, que era el termini d'inici de les obres per obtenir el finançament de la UE.

El 27 de juny, a les 4:30 del matí un desplegament d'uns 2500 policies va desallotjar la concentració, disparant mils de lacrimògens i utilitzant maquinària d'obra (excavadores) per tombar les diverses barricades que els hi tenien preparades. I seguidament van vallar tota la zona per impedir una nova entrada dels opositors al TAV.
El 3 de juliol el moviment va convocar una manifestació a Chiomonte per intentar recuperar la zona ocupada per la policia. Hi van participar unes 60.000 persones, vingudes de tota Itàlia. Es va assetjar la zona policial durant 5 o 6 hores sense poder entrar-hi. La policia va fer ús de gran nombre de lacrimògens, excavadores, un camió cisterna que disparava aigua a pressió i gasos picants. Hi van haver 5 detinguts.
Diverses persones del moviment han

comprat un terreny on han de començar les obres i aquest hivern hi han construït un refugi de pedra (que anomenen la Baita) i una caseta de fusta sobre un arbre.

Del 15 al 30 de juliol ha tingut lloc una acampada permanent a Chimonte just davant d'un dels punts on es troben fortificats els Carabinieri.
Durant aquests dies no han faltat les activitats: Concentracions davant del recinte policial. Moltes tardes i nits de setge al recinte policial, reprimit ràpidament amb l'aigua a pressió, lacrimògens o gasos picants. Concentració davant l'empresa Italcoge-Martina (que ha col·laborat i treballat en tot moment en les tasques policials i repressives amb maquinària i obrers de l'empresa) increpant els treballadors i matons de l'empresa. Concentracions a diversos mercats dels pobles de la zona informant de la situació. Concentració davant de la caserna dels Carabinieri de Susa. Assemblees diàries, caminades per conèixer la zona i recuperar els camins, concerts, espectacles, xerrades, debats, passis de video... I el dia 30, una manifestació ben nombrosa al voltant de l'àrea ocupada per les forces policials.

Una de les xerrades que es va fer a l'acampada va ser sobre els lacrimògens utilitzats i els seus efectes. Des de les manifestacions de Gènova el 2001 que no s'utilitzaven els lacrimògens a Itàlia. A la Val di Susa s'han fet servir molts dies i en grans quantitats. El gas que contenen: CS (orto-clorbenzilidiè malononitril) ha estat prohibit en conflictes bèl·lics internacionals per la convenció sobre les armes químiques, ratificada per Itàlia. A part dels efectes immediats d'ofegament i irritació de les mucoses, pot tenir efectes cancerigens a llarg termini ja que és metabolitzat en forma de cianur. A la Val di Susa durant les últimes setmanes els estan tirant continuadament en un punt de la vall molt tancat on poden romandre hores en suspensió. S'han vist animals morts (esquirols...) i alguns cabirols fugint. La zona està plena de vinyes que han quedat impregnades d'aquesta substància altament tòxica. I l'exposició humana, ja sigui dels manifestants com dels mateixos policies no se sap quins efectes pot tenir a llarg termini. El desplegament policial és considerable. Durant el dia hi ha 4 torns de Carabinieri que controlen la zona ocupada. Alguns dormen a dins el recinte, altres venen de comissaries properes i altres s'allotgen als hotels de pobles de la vall. El canvi de torn el fan directe des de l'autopista que travessa la vall per impedir ser bloquejats.

Des del 24 de juliol la zona ha estat militaritzada amb l'arribada dels Alpini , tropes de muntanya de l'exèrcit italià, especialitzats en la guerra en terrenys muntanyosos. Aquest cos acaba de tornar de campanya de l'Afganistan. Els Alpini de moment fan tasques d'acompanyament i assessorament de Carabinieri i policia i es diu que poden a la llarga arribar a substituir-los en aquesta missió.
Un cop acabat aquest campament continuen les activitats permanents, amb la construcció d'un campament a sobre els arbres, a la zona on han de començar les obres, concentracions diverses, xerrades, tallers, vagues de fam, encadenaments al recinte policial...

A nivell mediàtic ressaltar el joc que fan els periodistes al govern (cap novetat), criminalitzant el moviment amb diverses estratègies. Una de les més important és l'intent de divisió del moviment entre violents i noviolents, intentant dir que hi ha nuclis black block que inciten a la violència, creant alarma per impedir la participació als diferents actes de famílies, gent gran....Els acusen també de fer servir nens com a escuts humans... El moviment respon que ells tots són black block i tiren pedres en legítima defensa i tot i que no donen suport a qualsevol tipus d'acció, conviuen diverses estratègies dins el moviment.

A nivell mediàtic, també, juga un paper molt important la radio lliure de Torino, radio Blackout, que retransmet en directe molts dels actes i accions que es duen a terme i que utilitza la gent de la vall per seguir els esdeveniments.

La repressió també es fa sentir, han parat a diverses persones i els han requisat material (mascares antigàs, material per l'acampada....), des de la premsa es diu que hi ha en curs diverses investigacions de les quals es buscarà responsabilitats dels diferents dies de manifestacions, s'han publicat noms, s'han dut a terme diversos registres de domicilis de gent de la vall i de Torino (la ciutat gran més propera), la policia ha destrossat material dels campaments, ha cremat una furgoneta, han instal·lat 8 càmeres al poble de Chiomonte i algunes més enfocant directament a la zona del campament. Molts setges són gravats per policies de peu, i alguns per l'helicòpter que sobrevola la zona.
Tot i això, el moviment té molta força. Continuen incansables fent activitats, i posant-los-hi molt difícil l'inici de les obres, fent que cada moviment que fan per avançar les obres hagi d'estar molt protegit, i els costos d'això a llarg termini superen els de la mateixa obra. La solidaritat arriba de tota Itàlia i de més enllà. El més sorprenent es veure la convivència de persones molt diferents i ideologies molt diferents unides per un objectiu. Cada dia es pacta quina és l'estratègia més adequada i es fan esforços de totes les parts per arribar a un consens. Aquesta diversitat dóna molta força al moviment i fa més difícil la repressió i criminalització.

Com diuen les valsusines, no els ho posarem fàcil! A SARA DURA!!

MALA IKEA

Gati

Manresa, agost de 2011

Hi ha èpoques en què certes notícies sense relació aparent, sense saber el per què, s'enllacen mentalment i t'adones que hi ha moltes més coses de les que ens pensem que es vinculen entre elles. Últimament a mi em passava amb tot allò que venia dels països nòrdics, normalment ben vistos i amb una bona imatge. Paisatges bucòlics, menjars gustosos, premis Nobel, pel·lícules, llibres... I potser des que Larsson va escriure les seves novel·les, va començar a sortir a la llum i a popularitzar-se una realitat molt més fosca que la que provoca la nit del cercle Polar Àrtic. Tràfic de tota mena; des d'alcohol a armes, problemes de drogues, vinculacions amb el negoci de *tracta de blanques*, violència masclista, grups d'ultradreta molt actius -tan democràticament com clandestinament- ... Són fets reals d'aquestes societats que contrasten moltíssim amb el que se'ns vol vendre del funcionament exemplar de la democràcia i el benestar als estats més septentrionals d'Europa. Però aquesta realitat amagada i banalitzada, a part de ser real no és nova, de fet és històrica.

Cada vegada arriben més productes i marques procedents d'allà que van agafant més rellevància i s'incorporen a la nostra vida quotidiana. Però a diferència d'altres productes, costa criticar-los o qüestionar-ne l'origen, així com el què es pot finançar amb els beneficis que aporten. La cara maca amb cabells rossos i ulls clars, no provoca ni desconfiança ni por. Una d'aquestes marques-concepte és IKEA. Amb una sola vegada que s'entri en un dels seus centres psicològicament ben pensats, és suficient per entendre que ni el seu concepte d'ordre, de qualitat ni de disseny s'adapten al context on es troben, sinó que fan que la gent local s'acosti a la seva manera de fer. Moltes persones compren els seus productes, i gran part d'aquestes poden ser crítiques amb altres multinacionals, amb maneres de ser o d'actuar, però poc s'havia sentit de dolent fins al moment sobre aquesta multinacional. Mirant una miqueta el què hi ha darrera d'aquesta bonica imatge sueca, i sense grans dificultats, ens trobem que aquesta imatge bonica és només això; una aparença exterior, i que a mesura que anem travessant la cortina de fum entreveiem, camuflat entre dissenys facilons i colors ben aconseguits, que aquesta marca ja no només és qüestionable per males pràctiques empresarials - cosa que no hi ha cap multinacional que se'n salvi- sinó que tant l'empresa com el seu amo tenen un passat i present foscos, dels quals se'n coneix poc o res.

En 5 simples punts podem resumir el que representa Ikea.

1 Ingvar Kamprad

Amo i senyor de l'imperi IKEA. Personatge peculiar des de molt jove i que va desenvolupar l'esperit capitalista prematurament, creant la seva empresa amb només 17 anys. A dia d'avui viu a Laussane -Suïssa- i no és difícil entendre que visqui allà, és simlplement un tema de tenir els bancs a prop i evadir impostos. Es diu que és un dels homes més rics del món (l'any 2007 era el 4rt en la llista de persones més riques del món, segons publicava la *Forbes*, el 2009 el 5è i a finals del 2010 n'era l'onzè). És per això que des de mitjans dels anys 80 deixà la direcció dels seu imperi en mans dels seus fills passant a ser ell un "simple" assessor. Fins aquí tot correcte i normal pel que toca a una calanya com aquesta, és un super capitalista i evasor d'impostos.

Kamprad formava part del grup nacional socialista Nysvenska Rörelsen

El que se sap menys és que aquest home nascut el 1926 prop d'Agunnaryd - poble situat al sud de Suècia-, l'any 1942, amb 16 anys d'edat, ja va entrar a formar part activa del grup *Nysvenska Rörelsen*, que era el grup del nacional socialista Per Engdahl i que donaven suport actiu als nazis des de Suècia. Kamprad era bon amic d'Engdahl i s'encarregà de reclutar a nous adeptes. No hi ha constància de quan va sortir del grup, però si que se sap que va seguir mantenint contactes amb el seu bon amic fins ben entrat els anys 50, mentre aquest s'estava convertint en un destacat membre dins del moviment Europeu Neo-Feixista. Kamprad potser en aquella època es decantava més pels diners, però haurà deixat realment els seus ideals???

Es diu que ell va dissenyar una de les llibreries més venudes als establiments d'Ikea. Es tracta de la que s'anomena *Expedit*, que són 25 compartiments quadrats formant un reixat, a part pots comprar les calaixeres i dissenyar-ho com vulguis. Penso i malpenso, i casualment el programa que Adolf Hitler va llegir durant el primer míting multitudinari del NSDAP (Partit Nacional Socialista dels Treballadors Alemanys) l'any 1920 a Munich tenia 25 punts que van passar a ser les bases del partit. Una graella de 5x5 és el primer format on es pot dibuixar perfectament una esvàstica i per rematar-ho, el nom EXPEDIT, que en llatí vol dir: "Convé!"

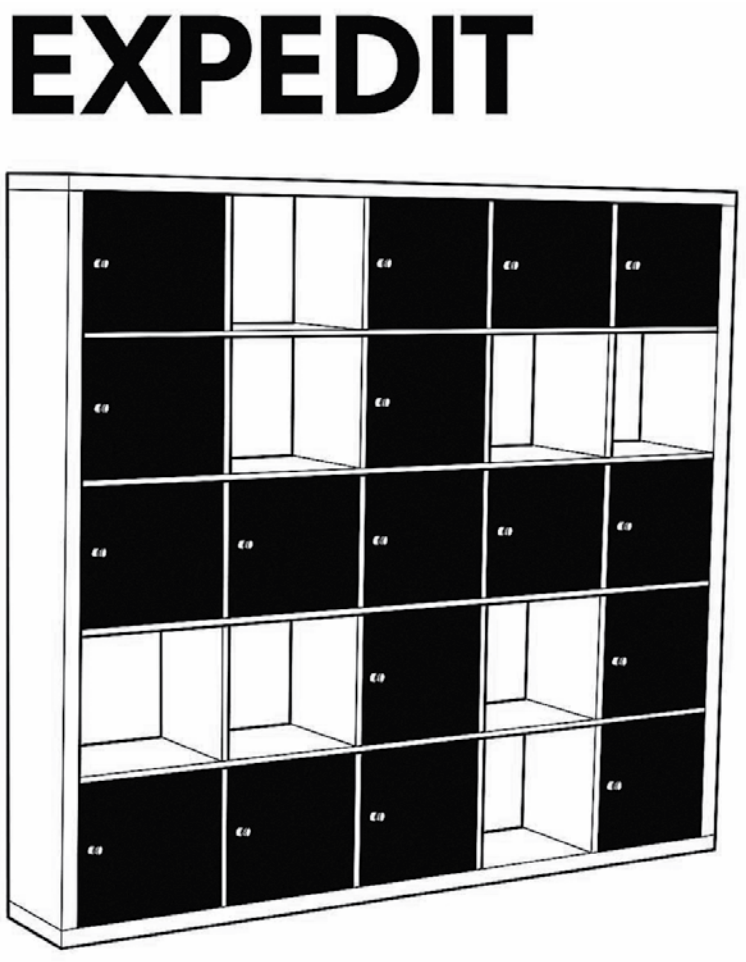

2 IKEA

Són les sigles de Ingvar Kamprad Elmtaryd y Agunnaryd. La primera i la segona paraula són fàcils, la tercera és el nom de la granja on ell va créixer i la última és el nom del poble on va néixer. Fundada el 1943 té més de 240 botigues arreu del món. És una multinacional que busquis on busquis tothom reconeix que la organització de la mateixa és fosca i confusa. La corporació pertany a una fundació holandesa que està sota el control total de la família Kamprad i que està sotmesa a mínimes càrregues fiscals per estar considerada com a fundació benèfica! Les botigues i algunes de les fàbriques estan en mans de diferents fundacions relacionades entre elles mateixes, malgrat que a dia d'avui encara no s'ha descobert l'estructura real. Però el global de fundacions, empreses i corporacions acaben a les Antilles holandeses o Liechtenstein, tot paradisos fiscals. Les botigues són franquícies i es renten les mans amb el tema de la producció subcontractant més de 1500 proveïdors diferents de matèries primeres en 50 països.

3 Homogeneïtzació

A totes les botigues d'aquesta marca arreu del món trobes les mateixes coses. Tens una llum IKEA, tranqui només hi haurà milers i milers de persones que la tinguin....Es perd la personalitat, la creativitat individual per crear el teu ambient i espai, de ser tu mateixa. T'ho faciliten i t'ho posen barat i en comptes de buscar coses i materials que tenim al voltant, es delega en el disseny estàndard que algú ha dissenyat pensant en ell i en el seu sou, no pas en tu i en la teva llar. Totes comprem al mateix lloc, totes tenim les mateixes coses, totes acabarem pensant igual, però no te n'oblidis; el què la familia Kamprad vulgui.

4 Condicions laborals

Actualment companyes de diversos llocs, tant d'Itàlia com de per aquí, han començat campanyes per explicar la realitat de les treballadores als centres Ikea europeus: prohibició d'estar sindicada, foment del treball precari entre joves i estudiants, trencament de vagues (a Bèlgica regalaven xecs per comprar electrodomèstics a qui es mantingués treballant durant una vaga), hores extres que no es paguen... També s'han fet públiques diferents circulars internes amb contingut discriminatori i xenòfob. Això aquí, però a les subcontractes dels països empobrits les condicions són infrahumanes. Ikea acumula denúncies des de fa anys per explotació amb salaris que en alguns països del sud-est asiàtic no arriben a 36€ al mes fent fins a 90 hores setmanals. Denúncies d'explotació infantil com a mínim a les subcontractes de la India, Pakistan i Filipines. Prohibició de sindicalització, discriminació sexual... i un llarg etc, que són la norma general del sistema econòmic i social que vivim on l'explotació és la primera llei.

5 Ecologia

Començarem per dir que la majoria de productes IKEA estan dissenyats perquè aguantin en condicions un parell d'anys, després a les escombraries i a comprar-ne un altre. En alguns països europeus s'han descobert substàncies tòxiques com el *formaldehido* (compost químic que és altament volàtil i molt inflamable) en alguns dels seus productes. Òbviament la majoria de la fusta es tala sense control a boscos de la Xina i de Rússia, i pocs del seus productes porten els segells de qualitat en la tala. A part té denúncies greus a Brasil per provocar desforestació en immenses zones de l'Amazònia. Primer perquè les subcontractes que li proporcionen el cuir a les fàbriques xineses que fan els sofàs, obtenen el cuir de vaques que mengen en les pastures amazòniques desforestades prèviament. En segon lloc, també són culpables de desforestació les productores d'oli de palma per produir les espelmes que comercialitzen. Tot i les denuncies continuen comprant 32.000 tones d'oli a l'any provinents d'allà. A Màlaga s'ha denunciat també que les plomes d'alguns edredons i coixins provenen de granges xineses que arrenquen les plomes als animals vius. La llista seria inacabable, però com s'ha dit al punt anterior, en aquest sentit res que no coneguem, els diners es fan gràcies a l'explotació humana, animal i del planeta.

Més enllà d'intentar promoure un boicot a IKEA, que s'ho mereix i a diferents llocs ja s'està duent a terme, les paraules estan pensades també per reflexionar sobre aquest sistema on el què prima per damunt de tot és el benefici econòmic. Per bona cara que ens posin o l'aparença correcte que se'ns vulgui donar, hem de buscar informació i triar. Sinó, ens podríem adonar que un nou *templari* ha matat a no sé quanta gent amb bales pagades pel benefici de la venta d'alguna de les làmpades que tenim a casa.

14- S: Solidaritat amb Tamara

Solidaria

Manresa, agost de 2011

Tamara va ser detinguda el dia 15 de desembre de 2009 Madrid acusada d'enviar un paquet bomba al màxim dirigent d'Institucions Penitenciaria, Albert Batlle. Aquestes accions es van dur a terme en el marc d'una lluita en solidaritat amb, l'aleshores pres Amadeu Casellas. Amadeu portava més de 24 anys a la presó i va estar en vaga de fam diversos cops per exigir la llibertat immediata, ja que segons la legislació vigent li corresponia des de feia temps la sortida de la presó. Tamara, després de passar quatre mesos sota presó provisional a Brians I, s'enfronta a una pena de 16 anys de presó en el proper judici del 14 de setembre de l'Audiència Provincial nº7 de Barcelona. Els diversos atestats i les contradiccions del cas han contribuït a criminalitzar-la encara més.
A continuació reproduïm un text escrit de suport a la Tamara.

TODXS SOMOS TAMARA

Quisiera hacer un llamamiento a tocxs lxs que somos allegadxs, amigxs y compañerxs de Tamara en esta lucha contra el abuso sistemático del Estado, para que desde la unidad apoyemos a nuestra compañera el 14 de Septiembre , día en que la va a juzgar la Audiencia Provincial nº 7 de Barcelona por el proceso que sigue abierto contra ella.

1.Desde el exterior con protestas ante la Sala que pretende juzgarla.

2. Los que nos encontramos tras los muros de los Centros de Exterminio del Estado español con el ayuno como protesta el mismo día del juicio, ya que en ese momento no sólo se la va a juzgar a ella, sino que se nos estará juzgando a todxs lxs que defendemos la libertad y no debemos permitir que nuevamente un tribunal fascista pretenda encarcelar a otra compañera como medio de represión por pensar distinto y no someterse ni dejarse engañar por un Sistema que pretende manipular el pensamiento de los seres humanos a su antojo para someterles a sus dictados cual si fuesen meras marionetas.
Nuestra compañera va a ser juzgada con pruebas más que dudosas y falsas acusaciones, cuando no ha cometido más delito que el de ser un espíritu libre y con un gran corazón dedicado a apoyar a los que luchamos por y para la libertad.

Por todo esto considero que, como amigxs y compañerxs, es nuestro deber mostrarle toda nuestra solidaridad y apoyo con la mayor de nuestras convicciones; con firmeza para que sienta todo nuestro cariño en un momento tan crucial para su vida en el que el fascismo pretende arrebatarle su libertad.

Con nuestras protestas tenemos que hacer saber al Estado que si arrebata la libertad a nuestra compañera, sabrá que su libertad es como una brasa y que si se apodera de ella se quemará, una vez más, las manos.

Ya sólo me queda, aprovechando estas palabras, mandaros toda mi fuerza, ánimo y apoyo, y un gran abrazo cargadito de rebeldía, compañerxs.

Anarquía, salud y libertad!!
Aupa Tamara!

Honorio Gómez Alfaro (Pope) desde el matadero carcelario de Madrid III.

30 de Junio de 2011

Una presó voluntària???

Gerry

Berga, agost de 2011

L'empresa Dream and Adventure, instal·lada a un polígon de Constantí proposa un *reality* en una presó (http://www.voluntaryprison.com). Els participants paguen 200€ per estar presos una setmana (és la oferta de juliol). El director de la plataforma compara aquest projecte, que han anomenat *The prison* amb el que abans feia la gent de "retiro espiritual". Volen recrear l'ambient d'una presó, posant cada participant a una cel·la (decorat) i fent tallers diversos, de *coaching*, entre altres.

"¿ Eres de los que se pasan el día quejándose de la crisis? ¿ Sigues culpando a los políticos y a los demás de la mierda de vida que crees estar viviendo? ¿ Que te gustaría dejar atrás? ... ¿El alcohol? ¿ las drogas? ¿ una novia? ¿cierta gente que no te beneficia en nada? ¿el tabaco? ¿ la comida basura?. ¿ tu adicción a Internet? ¿remordimientos de conciencia?... ¿Necesitas tiempo de soledad para reflexionar.?...¿ Te hace falta un alto en la vida para mirar el mapa y definir hacia donde quieres ir? ¿Quieres mejorar como persona?... ¿ o necesitas tiempo para concentrarte y escribir aquel plan de marketing para tu empresa o aquel libro que hace tiempo que tienes en la cabeza?. Si la respuesta a alguna de estas preguntas es "Si", pues entonces The Prison es para ti."

El primer *reality* El Gran Hermano de l'any 1999 o 2000 ja va fer parlar molt, la gent començava a plantejar-se fins a quin punt podíem ser controlats, televisivament parlant, i despertar la morvositat dels qui són davant de la tele. *The prison* no serà televisat, de moment. Es increïble que la gent pagui 200€ per viure un simulacre d'una presó, per tal de tenir noves sensacions, per aprendre a desprendre's de l'ipod, iphone i altres, per haver de valorar el gaudir de la vida intensament. Diuen els organitzadors que seguiran el mateix reglament que a les presons reals. Suposo que a ells no els torturaran.

Jean-Marc Rouillan diu a "Odio las mañanas":

"Qué más da que a uno o dos desdichados los achicharren con agua hirviendo o los desfiguren con un cuchillo hábil? ¿Qué más dá? El informe no llegará ni a tres líneas. La carrera de los "encorbatados" no correrá riesgo alguno."

"Cada cárcel tiene su forma de funcionar, de reprimir, de humillar. Los directores y los jefes de vigilancia cambian pero el sistema, en esencial, sigue. Eso es lo que el personal de vigilancia llama como "el estilo de la casa"."

La web del projecte diu:

"O quizás seas una de esas miles de personas que simplemente les gustaría vivir una aventura diferente, enriquecedora y de las que te impulsan a reflexionar, valorar lo que tienes y ser mejor persona. O quizás estes ya atrapado a otra prisión como puede ser la familia, una relación tormentosa o el teclado de un ordenador... O quizás quieras concentrarte para acabar algún proyecto, como por ejemplo, acabar un cuadro, desarrolar el plan de tu nueva empresa, escribir un libro... Todos ellos y muchos/as mas, con otras cientos de motivaciones diferentes tienen cabida y derecho de vivir su experiencia de aislamiento y enriquecedora en " The prison".

Una de las cosas que aprenderás durante los 6 días que dura la experiencia en *The Prison* es que en la vida la diferencia que existe entre los que la viven con pasión (los que hacen cosas excepcionales) y los que por contra, pasan por la vida como simples mediocres."

No està malament que parlin de mediocritat, no? Que cadascú valori...

Vull acabar amb una frase de Jean-Marc Rouillan, que m'agradaria dedicar-la a un conegut que vaig trobar-me l'altre dia, estudiant per unes opos a funcionari de presons:

"Aquí matan y dejan morir sin faltar nunca al reglamento."

Hacinamiento y muerte a la italiana (2)

My Doggie
Barcelona, agost de 2011

"Solo podremos sentirnos libres, mientras no haya un solo preso."

M. Bakunin

Las siguientes palabras quieren ser una actualización sobre el estado de las cárceles en Italia y siguen al artículo publicado en este periódico a finales de 2009. El exterminio sigue (más de 1800 muertos desde el año 2000) y algunos aspectos constantes e inquietantemente en aumento también: el número de detenidxs y las muertes de ellxs por suicidio o en condiciones no aclaradas. Lxs presxs han llegado casi a 70.000, frente a una capacidad establecida de 43.879 unidades (un índice de hacinamiento que supera abundantemente el 50%). Además durante el verano, humedad y alta temperatura rinden la vida de lxs presxs un infierno donde las mínimas condiciones higiénicas están por debajo de cualquier límite humano.

La emergencia de inmigrantes huyendo de Libia incrementa de manera salvaje el problema, en el sentido que sigue siendo punible el simple movimiento de personas de un país a otro (delito de inmigración clandestina – Ley Bossi-Fini) mientras se financian obras publicas por billones de euros con el inútil objetivo de mudar mercancías mas rápidamente (véase el artículo del TAV en Val di Susa). Una situación critica que ha llevado las cárceles a punto de reventar, lógico entonces luchar, organizarse con huelgas masivas y de vario tipo, enlazar canales de resistencia con lxs solidarixs a través de concentraciones y conciertos debajo de los odiados muros, convocar manifestaciones pidiendo el cierre de cárceles y CIE's.

La respuesta del gobierno no ha tardado en llegar, hace pocas semanas se ha lanzado un "Plan Cárceles" que consiste en un programa para ampliar los centros de detención elevando la capacidad hasta 100.000 unidades a expensas de patios y áreas deportivas. Manteniendo viva la ecuación ladrillo = dinero los políticos ahora se sirven de estos centros de extermino para garantizar las ganancias de grandes empresas constructoras, clientes del mismo partido del gobierno que con legislaciones "a medida" otorga el poder decisional, generalmente en asuntos de contratación publica, a comisarios especiales cercanos a las empresas.

La historia se repite, emergencia tras emergencia, el estado perenne del país es una constante excepción. Acontecimientos como el terremoto de L'Aquila, el escándalo de la basura en Nápoles y la llegada de migrantes de África han servido para consolidar el Modus Operandi de una clase política que explota las personas y llena los bolsillos de los patrones con un flujo de dinero público procedente de las arcas del estado o de la UE. Todo corresponde a la primera regla de la mafia, la mayor empresa italiana: Transformar cada urgencia, exigencia, necesidad, en negocio.

Cómplice de este sistema es la propia sociedad civil que, lejos de plantearse una nueva manera de gestionar situaciones de emergencia y a través de su indignación (les suena esta palabra?), pide la construcción de más cárceles para seguir encerrando personas cuya única culpa es haber nacido pobre, huir de guerras o no querer someterse al yugo trabajo-consumo. Se olvida que la cárcel no es la solución sino parte del problema, se sostiene que una hipotética amnistía o indulto resultarían inútiles en cuanto sólo aumentarían el sentido de impunidad de la población… a esto nos han llevado, a una guerra entre pobres donde los burgueses siguen aumentando sus ganancias a costa de la explotación de la clase baja, sea inmigrante o autóctona.

A completar el asqueroso circo se añade otro evento excepcional o sea la visita del ministro de (su) justicia a una cárcel de Roma el día 14 de Agosto. ¿Podía faltar el paseo de su señoría rodeado de pseudoperiodistas al servicio del poder?

FUEGO A LAS CARCELES, FUEGO A LOS CIE's!

Porque no hay visita que calme la rabia, porque no existen leyes que callen el deseo de libertad, porque mi idea de poesía es las cárceles abajo con la policia dentro!

Fuentes:
www.ristretti.org
www.associazioneantigone.it
www.informa-azione.info
http://cordatesa.noblogs.org/

Dures condemnes contra anarquistes grecs

El passat 19 de juliol es donaren a conèixer les sentències del primer judici contra els companys acusats de pertànyer a l'organització anarquista revolucionària "Conspiració de Cèl·lules del Foc" de Grècia. I la veritat és que no són gaires bones notícies. Les condemnes que els hi han imposat han estat: Haris Hatzimihelakis 25 anys de presó; Panayoitis Argyrou, 25 anys; Giorgos Karagiannidis, 20 anys de presó; Panayiotis Masouras, 11 anys i 6 mesos de presó; Mitrousias Alexandros, 11 anys; Konstantina Karakatsani, 11 anys de presó; Manolis Yiospas, 2 anys i 9 mesos de presó. Per altra banda Nikos Vogiatzakis i Errikos Rallis han estat absolts de tots els càrrecs que se'ls hi imputaven. Ressaltar que el tribunal va imposar 3 condemnes superiors a les què demanava la fiscalía.

Repressió a lluites animalistes de l'estat espanyol

El passat 22 de juny la Guàrdia Civil va practicar 12 detencions de persones vinculades a les organitzacions pels drets dels animals "Igualdad Animal" i "Equanimal". Les detencions van ser a Madrid, Pontevedra, Gijón i Bilbao i estarien relacionades amb una investigació oberta contra el Front d'Allliberament Animal (FLA). Després que tres de les activistes es passessin vàries setmanes a la presó, totes es troben actualment en llibertat amb càrrecs per un suposat delicte de danys, violació de domicili i associació il·lícita.
Amb un intent de criminalització de les lluites per l'alliberament animal, bona part de la premsa es referí a les detingudes com a membres d'una organització "eco-terrorista", estalviant-se òbviament d'explicar quins són els motius que porten a persones anònimes a alliberar animals dels centres d'extermini de les pelleteries i els escorxadors.

Ja es coneixen les sentències contra els anarquistes ecologistes italians

El Tribunal Penal Federal de Bellinzona (Suïssa) ha condemnat en Constantino Ragusa a 3 anys i 8 mesos de presó; en Luca Bernasconi a 3 anys i 6 mesos; i a la Silvia Guerini a 3 anys i 4 mesos per actes preparatoris de foc, transport il·legal i ocultament de material explosiu.
Els 3 anarquistes foren detinguts el 15 d'abril del 2010 prop de Zurich, durant una inspecció a la carretera, sospitosos d'un intent d'atac contra el Centre d'Investigació d'IBM a Rüschlikon, en aquells moments encara en construcció.
En un comunicat fet públic pels companys empresonats han explicat els motius que els portaren suposadament ha intentar dur a terme l'acció.
Podeu llegir el comunicat sencer a:
http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/428878/index.php

Vaga de fam de la presa en lluita Maria Elvira

La presa en lluita Maria Elvira Lopez es troba en aquests moments en vaga de fam des del 6 d'agost a la presó de Brians1. La seva protesta contra el sistema carcerari consisteix en reclamar un accès per a les preses a un treball en tallers de fusteria i manteniment (tasques que només estan permeses als homes), obtenció de material higiènic bàsic i mensual, lavabos en condicions per a les preses, rectificació de la dades personals dels documents obrants en l'administració de la presó en relació a la seva nacionalitat, obtenció de permisos i fi de l'arbitrarietat de les sancions i incomunicacions.

La Junta de Tractament està denegant els perimosos que Maria Elvira ha demanat, obligant-la a complir la totalitat de la seva condemna que finalitza al novembre de 2014. La presa ha estat sotmesa a diverses vexacions, pallisses i incomunicació. La Junta de tractament així com el personal carcerari titllen a la presa com a "boja" denegant totes les seves sol·licituds.

Per esciure-la:

María Elvira Lopez Coll
Brians 1, Dones 1, A.C. 1000 CP
08760 Martorell

Noves ofensives antiavortistes amb l'arribada del Papa a Madrid

Columna Clitoriana
Manresa, agost de 2011

Des del 16 al 21 d'agost coincidint amb la visita del papa a Madrid en motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) la ciutat ha estat testimoni de diverses mobilitzacions de protesta. Han estat convocades durant la jornada del 18 d'agost vagues i aturades a tots els aeroports espanyols i al metro de Madrid també s'han convocat aturades durant els dos últims dies de la visita del papa a la ciutat. Aquestes mobilitzacions van ser desconvocades els dies abans de la visita ja que els sindicats majoritaris van pactar amb les empreses.

Crònica de les mobilitzacions

La visita del Papa a Madrid es realitzà en una doble condició, la de Cap d'Estat del Vaticà, i la de Cap d'Estat de l'Església catòlica, aquest estatus li permet realitzar els seus viatges a costa de l'Estat que visita. En el cas de la visita a Madrid l'Estat Espanyol costegerà la meitat dels costos, uns cinc milions d'euros.

Durant les setmanes prèvies col·lectius feministes van protagonitzar accions de rebuig, com la irrupció d'una missa a l'esglesia situada dins de l'Univesitat Complutense de Madrid. El 17 d'agost un dia abans de l'arribada de Benet 16, més de 20.000 persones es manifestaren pel centre de Madid en contra de la visita del Papa, les JMJ i el finançament públic d'aquest esdeveniment. A l'arribada de la manifestació a la Plaça del Sol (per on estava previst que passés), on es trobaven alguns grups de joves que havien vingut per les JMJ, s'intercanviaren crits i alguns enfrontaments, però les manifestants aconseguiren ocupar la plaça en la seva totalitat. Aleshores la policia torna a carregar contra les manifestants fins a aconseguir desallotjar-les de la Plaça del Sol i seguí carregant pels carrers del voltant indiscriminadament. Acció que va ser contestada per manifestants que provocaren disturbis intentant entrar a Plaça del Sol, ja que la policia havia acordonat la plaça impedint l'entrada de manifestants. Els diaris parlen de 6 detingudes i 7 persones ferides lleus durant els disturbis al Sol. Els següents dies es caracteritzaren per les concentracions a la Plaça del Sol i a diverses places de la ciutat, que van estar desallotjades per càrregues i més càrregues policials. Des de Madrid es relaten 4 dies de càrregues i d'impunitat policial i es parla del ressorgiment del moviment 15M i de com la gent ha pres els carrers.

Ofensives antiavortistes

Amb l'arribada del Papa a Madrid a les Jornades Mundials de la Joventut, s'han disparat les concentracions i els discursos antiavortistes de grups ultracatòlics. Les concentracions davant les clíniques continuen realitzant-se arreu de l'estat. L'última que es va convocar a Catalunya va ser organitzada pels grups ultradretans "Hazte Oir" i "Derecho al vida" amb la col·laboració d'altres organitzacions dins de la "Plataforma Catalunya Vida Sí" (que agrupa el Foro Catalan de la Familia, E-Cristians, Convivència Cívica Catalana, Cruz de San Andrés o Asociación de Víctimas del Aborto, entre altres). La passada concentració va aglutinar un centenar de persones davant de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona el 25 de juliol. La concentració antiavortista va ser contrarestada per unes quatre-centes persones que es van concentrar en el mateix lloc provinents de diversos col·lectius socials i feministes i que van fer minvar les "pregàries" i els crits dels ultres.

L'associació ultracatòlica Cruz de San Andrés va penjar un comunicat al portal desinformatiu Hispaniainfo, portal que alberga comunicats i links de més de 30 organitzacions feixistes com el partit Falange de la JONS, la campanya "El valle no se toca", la llibreria feixista Barbarroja, el portal d'història falangista Memòria Azul o organitzacions antiavortistes com l'associació Unidos por la Vida. El comunicat de l'associació d'ultradreta es feia ressò de que grups "violentos antivida" o grups "pro-idelogia de género" (?) van atacar amb una "ira satánica" la concentració antiavortista, instant a l'administració que per les properes concentracions es fiquin tots els recursos repressius per a que es "respectin el seus drets de manifestació pública".

Els grups ultracatòlics demonitzen els anticonceptius, rebutgen les relacions sexuals que estiguin fora de la institució matrimonial, atien l'homofòbia i el racisme o aposten per la reclusió de l'autonomia personal (sobre el dret al nostres cossos). El més anecdòtic és que tot això ho justifiquen com a mecanismes per l'alliberament de la dona i inclús alguns d'aquests grups es consideren feministes. Són nombroses les relacions d'aquests grups amb l'ultradreta feixista espanyola. En les seves files hi trobem organitzacions com Alternativa Española, el Sindicat Manos Blancas (provinent de Fuerza Nueva), Democracia Nacional, España 2000, Foro Arbil (grup d'ultradreta proper a E-Cristians), la secta OPUS, la secta KIKOS o la Conferencia Episcopal.

Col·lectius feministes han alertat de l'ofensiva antiavortista amb l'arribada del poder convergent. Fa uns mesos E-cristians (propers a Convergència i Unió) va engegar una campanya que criminalitzava i culpava a les dones que hem avortat d'haver contribuït a la caiguda de les pensions, mentre que CiU estan recolzant a les pensions privades o la privatització de la sanitat, entre altres retallades.

Crítica a la llei

L'any 2010 va entrar en vigor la llei sobre la regulació de l'avortament. En aquest apartat hem volgut reproduir l'octaveta difosa pels col·lectius feministes que nombra les crítiques a la nova legislació alhora que desmantella l'estratègia electoralista de la mesura.

ALGUNES CRÍTIQUES A LA NOVA LLEI

El 2010 va entrar en vigor la nova llei del PSC-PSOE, coneguda popularment com a llei de l'avortament, que el legalitza durant les primeres 14 setmanes...

però que no ens enganyin...

* La llei només permet avortar abans de les 14 setmanes (excepte per complicacions mèdiques). Fora d'aquest termini podem ser criminalitzades via l'article 145 del Codi Penal, tant les dones com les "professionals" que ens assisteixin (fins al punt de considerar-se il·legals, avortaments que tenien cobertura en la regulació de l'any 1985, o sigui, un retrocés en la lliure elecció). Això deixa en una situació d'inseguretat jurídica a qualsevol dona que avorti, perquè subordina la nostra decisió als mandats judicials: fa poc un jutge ha denegat la possibilitat d'avortar (per estar de 22 setmanes) a una noia de 12 anys que va ser violada!

* La llei castiga a les dones amb menys recursos, ja que precisament som les que, per motius socioeconòmics diversos, sobrepassem aquests terminis perquè tenim unes vides molt més inestables (i no per "deixadesa" o "incultura" com ens acusen sempre), i per tant, la nostra situació pot variar molt, p.ex. de les 10 a les 22 setmanes. A més, som les que després no ens podem pagar una clínica privada o un avortament a l'estranger. El temps d'embaràs no és el que ha de determinar la lliure elecció, ja que és evident que les dones que volem avortar ho farem lo abans possible, i els casos en que augmenten les setmanes d'embaràs sempre tenen una justificació!

* A més, a Catalunya patim una desigualtat territorial respecte altres zones de l'estat, tornant a incórrer en una clara discriminació de classe: per avortar hem d'avançar el pagament, la qual cosa, és una nova barrera per les dones amb menys recursos econòmics.

* Cal tenir en compte que molts casos de malformació fetal es detecten més tard de les 22 setmanes, per la qual cosa també s'estan excloent. No oblidem que es torna a deixar en mans de "professionals" i comitès clínics, la decisió de si una malformació o un risc físic o mental per a la dona són motiu o no per a avortar: ens sembla molt violent el tractament sanitari i judicial que rep l'avortament, molt més que en d'altres intervencions. Som les dones les que assumim els riscos per a la salut, o les que suportem el pes econòmic que suposa ser mare; a més, en tots els casos, és la nostra decisió i qualsevol motiu és igualment legítim.

* La lliure elecció per avortar dins els termini de les 14 setmanes no es garanteix a la pràctica: encara no hi ha suficient cobertura a nivell d'instrumental o formació en avortaments en els centres públics, hi ha molta desinformació, i en el pitjor dels casos, els "objectors de consciència" ens poden deixar sense atenció, donar-nos informació intoxicada, i dificultar-nos la decisió. A més, la depauperació dels centres públics, que les retallades agreujaran, provoca situacions contradictòries dins la mateixa llei: han arribat a atendre dones a les 12 setmanes, quan ho havien sol·licitat molt abans, amb el risc de superar els terminis establerts legalment, per formalitats i barreres del propi sistema sanitari.

* La nova llei continua coaccionant la nostra lliure elecció durant les primeres 14 setmanes, infantilitzant-nos amb pràctiques com fer-nos "reflexionar" 3 dies sobre la nostra decisió, o informant-nos sobre la cobertura sanitària de l'embaràs i les ajudes de recolzament a la maternitat... Nosaltres volem avortar i sabem perfectament per què! En aquest sentit, també es genera una violència específica a les adolescents per l'obligatorietat de l'autorització per part de progenitores/tutores per avortar, amb la intenció de dissuadir la nostra decisió.

* Encara és alarmant la manca d'educació sexo-afectiva des d'una perspectiva antisexista i que reforci l'autonomia de les persones, a més de l'insuficient subministrament gratuït d'anticonceptius.

Despenalització total de l'avortament! lliure, gratuït, sense condicions ni terminis!

La nova llei, com no podia ser d'una altra manera, queda lluny de les exigències feministes. La lluita contra el sistema heteropatriarcal i capitalista, contra l'estat i l'església, està més vigent que mai! No permetrem més criminalització ni més usos electoralistes vers els nostres cossos! No permetrem més imposicions ni institucionalització de la nostra salut sexo-afectiva! No permetrem la persecució de les dones que volem avortar! No permetrem que les nostres vides i sexualitats siguin decidides per l'estat, l'església, jutges, metges, psicòlegs, ni per cap home! Autogestionem-nos la salut, formem-nos en avortaments de manera autònoma i segura, i generem espais fora de tota llei, criminalització i control masculí.

Enfortim iniciatives que empoderin la nostra autonomia!

Alletament matern, autogestió en pròpia pell

Vaca Lechera
Manresa, agost de 2011

Tots els mamífers del planeta són alletats per les femelles de la seva espècie, excepte "l'homo sapiens capitalista". De fet la majoria de dones del planeta alleten a les seves criatures, i en els països industrialitzats fins fa mig segle també. Però ara ja fa uns 50 anys el sector mèdic i farmacèutic va començar a cantar les alabances d'alimentar al nadons amb biberons elaborats amb llet de vaca.

Però pot la indústria farmacèutica alimentar a les criatures del planeta a partir de les vaques? Hi ha enormes diferències si comparem els dos tipus d'alletament i les avantatges es decanten clarament cap a la natural
La llet materna és molt més saludable que la de vaca (les quals no segueixen una dieta rica i equilibrada sinó basada en blat de moro transgènic i acompanyada de tot un seguit de vacunes i fàrmacs). La indústria farmacèutica no ha aconseguit copiar les propietats de la llet materna la qual té la proporció adequada de minerals, proteïnes, greixos i vitamines.

La indústria farmacèutica no ha aconseguit copiar les propietats de la llet materna

La quantitat i la qualitat de la llet va variant segons les necessitats de la criatura: al néixer és una substància groguenca anomenada calostre, no és encara llet, però aquesta substància és ideal per ajudar a madurar l'aparell digestiu de la criatura i per ajudar-la a extreure el maconi (les primeres femtes). Al cap de pocs dies passa a ser una llet aigualida fins a convertir-se amb la llet més greixosa i espesa. En una mateixa presa també varia la qualitat de la llet, de més aigualida a més espessa (seria un símil de com passar de l'entrant lleuger com una amanida i un posterior més pesat estofat).

El pit de les dones genera la llet segons la demanda: quan més mami la criatura més llet generaran els pits. Des de fora no podem saber la quantitat de llet que s'ha pres, els pits no porten mesuradors de centilitres, per tant no podem dir: "espera't d'aquí a tres hores a tornar a menjar", doncs pot ser que al cap de cinc minuts la criatura torni a tenir gana perquè li faltaven els postres. Per tant no podem donar el pit mirant el rellotge, ni pel que dura una presa ni per la freqüència entre una i l'altra. Cada nadó té el seu ritme, que també anirà variant segons el temps de vida que tingui: els primers dies o setmanes les presses són més lentes i llargues, s'adormen mentre mamen doncs es cansen molt, estan realitzant una tasca que els genera molt d'esforç. Mica a mica es van espavilant i es va escurçant el temps que tarden per buidar un pit, i també s'allarga el temps entre una presa i una altra. Però no es pot generalitzar massa, doncs cada nadó, com cada mare, és un món.

Al principi cal tenir paciència, escoltar la criatura, anar-se coneixent mare i filla, creant vincle i anar mica a mica assentant l'alletament. Aquests moments són claus i ambdues necessiten estar amb molt contacte pell amb pell entre elles i gaudir de molta calma al seu voltant, (atmosfera que es contradiu amb la tradicional allau de visites que segueix al naixement d'una persona).

Durant mil·lennis ho han fet totes les dones d'arreu del món i actualment la major part d'elles, però a vegades pot semblar tasca difícil i tot un art (sobretot en un entorn on aquest hàbit ha quedat apartat pel biberó i no tenim referents propers). Pot ser vital l'ajuda de persones enteses en el tema: arreu existeixen grups de suport a la lactància materna, gestionat voluntàriament per diferents dones que es troben en alguna de les fases o que ja han alletat però volen contribuir a ajudar a altres mares.

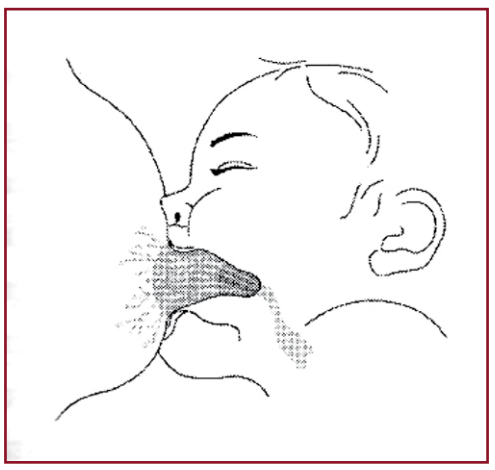

Posició correcta d'una criatura mamant

Per poder alletar amb tranquil·litat i plenitud, les mares necessiten acompanyament, alliberant-les àmpliament de les tasques domèstiques.

Una de les claus de l'èxit d'un bon alletament (a part de l'esmentat constant contacte pell amb pell) és la posició del nadó al agafar el pit: quan mama la criatura té la boca molt oberta, agafa tota l'aureola (que és més grossa i fosca que mai per tal que l'identifiqui ràpidament), el mugró ficat fins al fons, el llavi superior col·locat cap amunt i l'inferior cap avall; amb la llengua va munyint el mugró. Al mamar mou tota la mandíbula, fins i tot el lòbul de l'orella, no xucla sinó que sembla més aviat que mastegui. Si no s'agafés bé podria produir clivelles i a la llarga mestitis.
La gent experta en lactància asseguren que les criatures poden menjar exclusivament llet materna fins als sis mesos, podent anar introduint mica a mica aliments sòlids a mesura que en va mostrant interès. Però sovint, degut a com està organitzat el món laboral moltes dones no poden donar el pit exclusivament tant de temps, doncs les baixes laborals són de 16 setmanes per les mares i 15 dies per la parella. La baixa de 15 setmanes també se la pot agafar la parella, però aleshores hi renuncia la mare. També ho dificulta la manera com ens organitzem de portes endins les nostres vides quotidianes: per poder alletar amb tranquil·litat i plenitud les mares necessiten acompanyament, alliberant-les àmpliament de les tasques domèstiques.

L'alletament matern té un munt d'avantatges pels nadons: bona alimentació, consol... Per la mare també, sobretot si està ben acompanyada i s'hi pot dedicar lliurement, doncs és una tasca molt plaent, per una banda al succionar el mugró es segrega l'oxitocina, una hormona que ens dóna molt benestar i d'altra banda ens ajuda a contraure l'úter engrandit per l'embaràs. A part del plaer de gaudir del vincle creat.

FOC A LA TRAMPA!

Si no hi ha res, senyors,
si amb un bastó ens foteu la melsa,
amb una llei la casa al riu
i amb la paraula ens feu el sot per clauficar-nos;
si no hi ha res, senyors,
si fins al sol li poseu sutge,
a les cançons les gabanyeu
i a la nit li dau cicuta;
si no hi ha res, senyors,
si del no res ne feu el temple,
del metall putes cadenes —religió—
i de la carn que se'ns esqueixa una pregària;
si no hi ha res, senyors,
si això de tots se'ns esbarria,
si la barraca ens cau a terra
i la terra us la mengeu fins embafar-vos;
si no hi ha res, senyors,
si en el bosc no tenim pedres,
de les fonts no hi raja vida
i en els mercats no hi queda pebre;
si no hi ha res, senyors,
si parim sense foguera,
si creixem sense la mar
i si ens morim sense ni barca;
si no hi ha res, senyors,
si us heu venut la mort dels morts i la memòria,
si feu la claca als coronats amb la sang nostra
i us encardeu dels guirigalls i la revolta;
si no hi ha res, senyors,
si amb una flor en feu matadura,
a l'home estrany li artigueu l'ull
i la bèstia l'estimbeu fins que llenega;
si no hi ha res, senyors,
ho estripem tot —foc a la trampa!—
i sense res, comencem buits, pensem de lluny,
pensem d'arran, fantasiant, amb l'amor viu,
de cap per avall, fent-ho de tort, amb l'estimera
o fent qui sap ni com ni quan ni cap a què
però fent-ne món, collons, i sent-t'hi tots,
sinó no compta.

Blanca llum
9 de juny del 2011

Les 7 diferències

1 - Plaça Catalunya - Barcelona
2 - Plaça Tahrir - El Caire

1

2

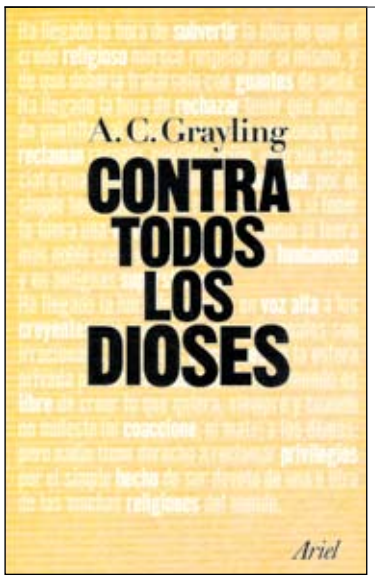

Contra todos los dioses

Anthony C. Gravling
Barcelona: Ariel, 2011

Hiram Gascoigne
Navarcles, agost de 2011

El filòsof britànic A.C. Grayling és un dels que més s'ha posicionat en el recent debat sobre la religió. Com els contemporanis Michel Onfray (*Tractat d'ateologia*, 2005) i Christopher Hitchens (*Dios no existe*, 2009), ressenyats al *Pèsol Negre*, és un ferm activista de l'ateisme i detractor de qualsevol religió, definida com a sistema de creences i fenomen institucional, dirigida al domini d'individus, col·lectius i medi. Derivat justament d'aquest argument, rebutja en primer lloc el propi terme "ateisme", ja que implica assumir com a vàlid el terreny dels teistes. Prefereix el concepte de "naturalisme" i, per oposició, el de "sobrenaturalisme".

Els seus arguments procedeixen de la raó, la lògica i el mètode científic, en contraposició a la fe (en supersticions, fantasies i dogmes). Forma part, en aquest sentit, del que s'ha anomenat el "nou ateisme", juntament amb Hitchens, Dawkins, Harris, Dennett i Stenger: la religió ha de ser analitzada i criticada mitjançant arguments racionals. Aquest "nou ateisme" també expressa explícitament un rebuig a l'actitud acomodatícia que ha tingut el "vell ateisme": la religió no ha de ser tolerada, sinó pública i obertament criticada, exposant les seves falsedats, privilegis, actes de fanatisme i violència... En aquesta direcció Grayling exposa habitualment les seves crítiques en les seves obres literàries i columnes periodístiques; de fet *Contra todos los dioses* és un recull de sis assaigs publicats a la premsa.

Les aportacions són clares i directes, però es queden curtes: el text té una extensió de poc més de 80 pàgines; i encara gràcies que els articles originals han sigut allargats amb una introducció i una reflexió final. No es tracta tant de *discussions*, com anuncia el títol, sinó més aviat d'uns posicionaments inicials, de punts de partida. En tot cas, la reduïda extensió fa d'aquest llibret una lectura àgil i ràpida, amb el mínim necessari per aclarir alguns conceptes i idees.

El contingut es resumeix en dues crítiques i una proposta. En primer lloc, denuncia la irracionalitat que entranya qualsevol religió (començant per l'existència de Déu) i, conseqüentment, de les seves pràctiques de domini (des de les escoles religioses fins als fonamentalismes cristià i musulmà inherents a les guerres de l'Afganistan i l'Iraq i als atemptats islamistes). Critica, en segon lloc, els privilegis de què gaudeixen les grans institucions religioses (només cal pensar, per exemple, en la recent visita del papa Benet XVI a Madrid i la Jornada Mundial de la Joventut) i la idea que els creients mereixen respecte, consideració o un tracte especial pel simple fet de tenir fe religiosa. Per a Grayling una religió no mereix més respecte que qualsevol altre punt de vista, sistema o institució. Per últim, proposa una alternativa: l'humanisme i els valors basats en la raó i la reflexió, l'àmbit de la qual ha de ser l'espai públic; per contra cedeix a les religions l'esfera privada. En quest darrer punt, crec, es queda curt: el "sobrenaturalisme" ha de desaparèixer també d'aquest darrer espai, en tant que ambdós estan interrelacionats.

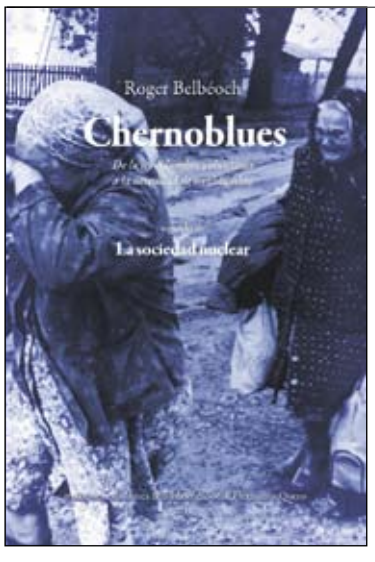

Chernoblues

Roger Belboch
Traducción y edición: Biblioteca social Hermanos Quero y Malapata.
138 pag. Granada, 2011.

Unx
Berga, agost de 2011

La edición de este libro, prevista para la conmemoración del 25 aniversario del desastre nuclear de Chernobil, coincidió además con el accidente de la central japonesa de Fukushima (del que aún faltará tiempo para conocer el alcance real, pero que parece estar casi al nivel de Chernobil). De manera trágicamente oportuna, pues, ha aparecido justo en un momento en que el "debate nuclear" ha cobrado plena actualidad. De hecho, es una de las pocas contribuciones que se han hecho últimamente a este debate desde el ámbito de la crítica radical, toda vez que éste parece estar encerrado entre la polarización de quienes defienden la energía nuclear y quienes defienden las "energías renovables".

El autor, Roger Belbeoch, es un físico francés de amplia trayectoria que ha dedicado ya varias obras a la crítica de la energía nuclear. Participó como testigo de la defensa en el juicio en 2001 contra Rene Riesel (por la destrucción de varios campos de pruebas de cultivos transgénicos), donde expuso un paralelismo entre las justificaciones ideológicas que animaron los inicios de la carrera nuclear y los que estaban sosteniendo los desarrollos en biotecnología.

El libro consta de dos partes principales (aparte de algunos apéndices);
En la primera de ellas, *Chernoblues* (texto que ya apareció, con una traducción diferente, en la desaparecida revista bilbaína *Resquicios*) se hace un análisis de la gestión del accidente de Chernobil, centrándose no tanto en las cuestiones técnicas, sanitarias o medioambientales, como en la inevitabilidad de las (desastrosas) medidas que se tomaron. Así pues, el autor defiende que una catástrofe de esta magnitud sólo puede gestionarse mediante la ocultación y la mentira, porque de hacerlo de otra manera las consecuencias podrían ser aún peores. Por tanto, la gestión de la catástrofe nuclear (y en realidad, de todas las catástrofes derivadas del mundo industrial) no depende tanto del tipo de gobierno al que le toque hacerse cargo (una burocracia totalitaria en el caso soviético, o una democracia liberal en el caso japonés), sino de las condiciones que ése mismo mundo ha creado para su conservación y reproducción.
En la segunda parte, *La Sociedad nuclear,* se describen los rasgos que definen la sociedad que recurre a este forma de producción energética. Rasgos que en ultima instancia serían los mismos de la sociedad industrial, pero desarrollados hasta el extremo. Como afirma el autor al principio, *<<la adopción de la energía nuclear, tanto civil como militar, y su rápida puesta en marcha, se enmarcan dentro de la lógica del desarrollo industrial, y llevan dicha lógica hasta un punto límite que confiere a esta sociedad ciertos caracteres particulares que permiten hablar de sociedad nuclear. Que ésta llegue o no a instaurarse depende de fuerzas antagónicas que frenan o aceleran el proceso>>*.
Así pues, en este apartado se analizan cómo la desposesión de individuos y comunidades, la perdida de autonomía y libertad, la amenaza del riesgo tecnológico, el poder del Estado... elementos ya presentes en otros ámbitos de la sociedad industrial, alcanzan un nuevo umbral (puede que en algunos casos irreversible) con la entrada en escena de la energía nuclear.

Les receptes de la iaia Ramona

... hamburgueses vegetals

Ingredients:

Ceba
Pebrot
Xampinyons
Alfàbrega
Soja texturitzada
Ous de gallines felices
Pa rallat
Sal
Pebre Blanc

Primerament es fregeixen la ceba, el pebrot i els xampinyons. Un cop cuit tot , s'aparta del foc, i s'hi posa la soja, els ous i els condiments. Es deixa reposar. Un cop ja no et crema a les mans, s'hi posa el pa rallat. S'ha de tenir en compte que les hamburgueses han de quedar més petites en relació a les hamburgueses de carn. Llavors ja es fregeixen i ja estan llestes per a ser degustades.
Bon profit.

... olivada

Ingredients:

3 parts d'olives negres desossades
1 part d'olives verdes dessossades
1 tomàquet mitjà
Oli d'oliva
Sal i pebre al gust

La preparació és senzilla. Posem en un pot tres parts d'olives negres per una d'olives verdes. S'hi afegeix un tomàquet mitjà pelat. Llavors s'amaneix al gust amb oli, sal i pebre. Un cop tot barrejat es tritura i ja tenim llest per sucar o fer servir per a qualsevol salsa. També, si ve de gust i se'n disposa, s'hi pot afegir taina (crema de sèsam) per millorar la recepta.
Bon profit.

PARLEM AMB… Black Bloc

"En l'imaginari de la gent només existim en els disturbis; però la nostra "feina" i responsabilitat política també la mostrem en el dia a dia"

Anonimus

Bages, agost de 2011

L'entrevista d'aquest número la realitzem a tres companyes que d'alguna manera es senten properes del que s'anomena Black Bloc.

Sou del Black bloc?

A. Per ser del Black Bloc (BB a partir d'ara) o ser un BB, a diferència d'altres maneres d'entendre la lluita, no necessites tenir un carnet, ni obeir una doctrina ja que ningú et farà fora si en algun moment no et sents amb les mateixes forces que els altres. Tothom pot crear el seu BB particular si en té ganes. Per tant, cada moment, cada acció i cada realitat es viu diferent. Estic amb les que em semblen oportunes i afines; actuem de la manera que ens sembla correcte. Per a mi, més que ser del BB, és sentir-te en sintonia amb una manera d'actuar i unes persones, però que no sempre han de ser iguals en els moments i situacions. Però responent a la pregunta, si em sento d'això que s'anomena el BB, la resposta és sí.

Què és això del Black bloc?

C. Per a mi el black bloc és un punt de trobada informal per a l'acció. Un moment concret on generar una ruptura violenta amb l'estat de coses existent.
B. Doncs no és ni més ni menys que la confrontació directa contra l'estat-capital i els seus esbirros (cossos represors). Sortim al carrer senyalant, atacant i generant un discurs contrari a aquest ordre i pau social que polítics i capitalistes sostenen a través de la policia, la premsa, la por a,... Aquesta és la cara més visible, coneguda o espectacular quan en grup d'encaputxades creen disturbis o enfrontaments i on els violents aclaparen els titulars dels mass-merda de l'endemà. En el dia a dia també existim, ens mostrem i ens organitzem-posicionem en contra del: racisme-sexisme-feixisme-capitalisme amb les mil cares que aquestes tenen en forma llei-situacions com un desnonament, quan la policia va a la caça de persones sense papers, en contra invasions militars... En l'imaginari de la gent només existim en els disturbis; però la nostra "feina" i responsabilitat política també la mostrem en el dia a dia.

Perquè aneu tapades? De què teniu por?

B. De pors en tinc igual que tothom, i de pors-inseguretats-paranoies n'hi ha de molts tipus i cadascú té les que té. No em tapo perquè tingui por de res, simplement ho faig per la meva seguretat; ja que 10-20-50-100 persones totes tapades de negre (o simplement tapades) els fa la feina molt més difícil a la policia, en definitiva, ens protegim les unes a les altres amb la roba i també anant en bloc. Sóc plenament conscient dels meus actes i responc per ells, però si puc evitar la presó millor que millor i tampoc no reconec com a pròpies les lleis i penes d'aquest o qualsevol estat pel sol fet d'infringir la llei.
A. Una altre cosa que em sembla important del factor estètic, a part de que ja s'ha esmentat d'auto protecció, és que en el fons el més important de l'acció no és qui la fa, sinó que és l'acció en si mateixa i el com es fa. No volem ser ni màrtirs ni famoses, simplement intentem ser i mostrar-nos tal com som, lliures i "esbojarrades".
Sobre lo de la por...és normal sentir el formigueix a l'estómag, però si les coses és fan bé i estàs amb la gent del teu grup tot anirà bé. He passat més por currant en alguna obra sense proteccions, o davant d'una premsa infernal en alguna fàbrica de misèria humana.

Amb quina ideologia us definiu? Qui són els teus?

A. Jo em sento anarquista en el sentit més ampli d'aquesta paraula, antiautoritari i en continu aprenentage, intentant ser cada dia més coherent amb les paraules-actes.
La meva gent és qui compta amb mi. Qui m'estima com sóc. Amb qui puc ser jo. Perquè elles saben que estaré per fer una birra, plorar i riure, discutir i replantejar, escriure o cremar. Per elles baixaria a l'infern a fer una birra (si existis vull dir, perquè l'infern és aquesta societat amb tot el que genera).
No fa falta que s'hagin encaputxat mai, lo important per a mi és el compromís, i a vegades aquest compromís el trobes en les coses simples de la vida, en el dia a dia, en la sinceritat, en les petites coses...
B. Jo sento que la meva gent són les persones amb les què tinc afinitat. Aquelles que sé (per què ho he viscut) que ho donarien tot per mi. Les que amb una mirada ja saps què et volen dir. Que malgrat totes les caputxes del món que puguin portar reconeixes igualment.

No creieu que la vostra pràctica pot resultar contraproduent per difondre la vostra manera de pensar?

C. Hi ha masses exemples històrics per demostrar que quan una lluita es transforma en un problema pel poder, independentment de si utilitza la força o no, es converteix automàticament en violenta. L'exemple més recent ho trobem amb les mobilitzacions dels indignats. En el moment que opten per bloquejar al parlament, una mesura de força amb una eficàcia palpable i sense pràcticament violència, passen de ser aquell moviment mimat i impulsat pels mitjans de comunicació, a la nova guerrilla urbana enmescarada sota un fals pacifisme. Els controladors aeris tampoc varen utilitzar ni un bri de violència, però al tocar un sector totalment estratègic com és l'aeroportuari, els hi varen acabar enviant l'exèrcit.
Nosaltres no podem decidir allò que diran de nosaltres perquè no controlem els mitjans de comunicació.
Però és cert que per desgràcia moltes vegades només som capaces de transmetre una imatge violenta de nosaltres que no respòn a la realitat, per què a part de violentar la pau social fem deu mil altres actes d'amor i solidaritat que no s'expliquen.

Quant temps fa que militeu o esteu en mogudes?

A. Lo important no és el temps que fa. Conec gent de més de 50 anys que continuen al peu del canó fent feina de base (en centres socials, amb un programa de ràdio, organitzant manifestacions i/o campanyes, escrivint en publicacions,...), gent de 20 i molt pocs amb una coherència impressionat, i també la gent que quan ja tenen algunes batalletes busquen infinitat d'excuses per sortir de la moguda. En aquests 20 anys no sempre pots estar al mateix ritme, perquè de vegades per mogudes físiques o mentals la gran batalla l'has de lliurar contra tu mateixa. Però crec que mai des de llavors he deixat d'estar involucrat en alguna moguda. A vegades més solitari i destructiu, d'altres més col·lectiu i constructiu. Ara fa temps, i gràcies a la gent que m'envolta, he aconseguit fer un bon coctel de tot lo anterior. En la mescla hi ha el secret, je, je, je..

Per què tanta ràbia?

A. Jo aquesta pregunta te la respondré amb una frase d'una cançó, "odiamos por que amamos". Qualsevol persona que estimi el planeta on vivim, els animals que l'habiten, qui tingui filles o estimi a algú, qualsevol que es preocupi per alguna cosa més que d'ella mateixa, a dia d'avui ha de sentir més que indignació, ha de sentir ràbia! He ensumat el patiment del planeta i tinc clar que ningú amb poder farà res per canviar això, perquè el nostre sistema es fonamenta en l'explotació, patiment i benefici econòmic per sobre de tot lo altre.
B. Tanta ràbia perquè estem fartes de tragar-tragar i abaixar el cap, fartes dels mamoneos a la feina, de les humiliacions de la policia, fartes dels xivatos i cívics que amb les seves grans gestes fan el bé, farta de veure com la gent viu en la misèria... de motius en sobren, d'accions i movilitzacions en falten. No veiguis la que es va liar el 15 M al parlament. Brutal!!! Per una estona-dia, ells/es (polítics) també han sentit por, humiliació,... benvingudes al nostre dia a dia. Tenim molta ràbia, i aquesta la canalitzem contra qui ens la genera; per desgràcia, massa gent canalitza les seves fustracions amb la seva companya sentimental, el seu equip, els seus amics...

Políticament, quins són els vostres enemics?

B. Els nostres enemics són tot l'entramat que sostenta el sistema. Els polítics donen les ordres, els mass-merda senyalen i creen l'alarma social i la policia i els jutges són qui disparen. Aquests són els màxims responsables, però això s'aguanta perquè la gent els dona veu, vot i poder als polítics-sindicalistes-banquers perquè facin, desfacin i decideixin sobre les seves vides.
A nosaltres, ningú ens representa, és cada una la que es representa a si mateixa. També ens desmarquem dels col.lectius i partits que tot i ser d'esquerres, tenen una estructura vertical o d'èlit dirigent amb poder de decisió; són aquells que diuen estar i defensar a les masses però també juguen a fer la política dels polítics.

Heu viscut la repressió? Què penseu de la policia?

A- La policia, així en genèric, no són res més que el mercenariat barat del poder. Plaques sense consciència que obeeixen ordres per un miserable sou. Desallotgen centres socials, cases amb families sense recursos, et picaran quan defensis el teu lloc de treball, et detindran quan robis als super per mejar, i no dubtaran a matar-te si els arriba l'ordre. Per mi són basura no reciclable. Tindran les porres, les pilotes de goma, helicòpters i pistoles, però no són res més que força, perquè de cap en tenen ben poc. La repressió no només és la policia, també és el jutge que dicta sentència, el "carcelero" a la presó, el capullo de l'encarregat,...
Nosaltres, encaputxades amb algun pal o un coctel a les mans, o escrivint i denunciant, estant al barri amb la gent... nosaltres sentim, estimem, compartim, discutim,... defensant apassionadament allò que pensem, amb decisió i seguretat, però sense dogmes.